

171. kapitola - Místře, sekta Rufeng je zničena

Zahnala Nagong Liua do kouta a ten jí dokázal jen chlácholit: „Samozřejmě tě nesmírně miluji. Ale všechno je třeba řádně promyslet. Uděláme to, jak jsme se dohodli. Až se staneš vůdkyní sekty, vydáš pokyny a Síň Jiangdong splyne se sektou Rufeng, a až se tak stane, budeme ...“

„To tedy ne!“ vykřikla Qi Jiangji a oči měla zrudlé slzami. „Tenkrát, tenkrát... já... já ti věřila, ale co na tom? Obrátil ses ke mně zády a oženil jsi se s Rong Yan... Tentokrát už ne! Odpověz mi. Vezmeš si mně nebo ne?“

Viděla, že váhá, a to ji rozčílilo ještě víc. Vykřikla: „Nagong Liu, jak dlouho hodláš čekat? Kvůli nám dvěma jsem zabila manžela – a ty? Bojíš se i kývnout?!“

Všichni, kdo ten hrůzný výjev viděli, byli otřeseni.

I Xue Zhengyong se zhroutil. Šeptem se ujišťoval paní Wang: „Ona opravdu zabila dřívější hlavu Síně Jiangdong?“

Nepokoj se nevyhnul ani přítomným členům Síně Jiangdong. Předchozí vůdce byl sice mrtev, ale v sektě zůstala řada jeho oddaných stoupenců, nevyjímaje jeho dva bratry.

„Tak vy jste ho zavraždila?“

„Jak jste se mohla opovážit! Byl sice o deset let starší než vy, ale jednal s vámi po dobrém, vy – vy hade v ženské podobě! Kéž byste zaplatila za bratrův život!“

Vypukla šarvátka a pak tvrdý boj.

Oheň však nevyhasl. Další útržky svitků se rozvinuly. V oslňující záři požáru se před očima lidí objevily další hrozné vzpomínky na nevyslovitelné věci. Ty věci se zdaleka netýkaly jen sekty Rufeng. Byly do nich zapletené takřka všechny sekty horní kultivační oblasti a bezpočet proslulých kultivujících, kteří kdy zavítali k sektě Rufeng.

Po Síni Jiangdong to byl chrám Wubei, pavilon Huohuang, usedlost Bitan... Ba i elegantní palác Taxue na hoře Kunlun byl poznamenán bezectnými činy jeho nejlepších žáků a starších. Kromě vzpomínek samotného Nangong Xua tu byly i cizí vzpomínky, které léta shromažďoval a teď je všem ukázal v celé jejich nahotě.

Byla tu vzpomínka na tajnou dohodu uzavřenou mezi Nangong Liuem a dřívější hlavou chrámu Wubei, Tian Chanem.

„Mistře, zítra se bude konat klání na hoře Lingshan a velice mi záleží na tom, zda mně čeká vítězství nebo prohra. Otec mě považuje za beznadějného hlupáka, a pokud bych během utkání podlehl bratrovu meči, bojím se že... že by se se mnou jako s budoucím vůdcem sekty už nepočítalo.“

„Dobrodinče Nangongu, nemáte žádný důvod k obavám. Zapamatoval jste si obsah svitku, který vám tento starý mnich předal?“

„Zapamatoval.“

„Pak nemějte obavy o zítřek, o vítězství ani o prohru. Pokud vynaložíte všechno své úsilí na to, abyste správně provedl techniky popsané ve svitku, váš mladší bratr se vám přirozeně nebude moci vyrovnat.“

Nangong Liu se zmateně otázel: „Tento mladší žák je nechápavý, mistře prosím, vysvětlíte mi to.“

„Ten svitek obsahuje původní tajnou techniku, kterou vynalezl váš mladší bratr, Nangong Xu, který také horlivě cvičil a je odhodlán na klání na hoře Lingshan získat co nejlepší umístění.“

„Och!“ Nangong Liu byl dokonale vyvedený z míry. „Když to vytvořil můj mladší bratr Xu, jak ... jak potom já mohu takové kouzlo použít, abych ho porazil?“

Mistr Tian Chan mu věnoval lehký úsměv: „Nangong Xu je hrdý a odměřený člověk. Poté, co vytvořil a ovládl toto kouzlo, nechtěl se o ně podělit s nikým jiným. Ukryl se do jeskyně a tam se v něm zlepšoval ve dne v noci. Kdo mu uvěří, když bude tvrdit, že to kouzlo vytvořil on?“

„Vy, dobrodinče Nangongu, vy jste na tom úplně jinak. Když se za vás zaručím já i mistr čtvrtého paláce z Taxue, že jsme vás již takovou techniku viděli provádět, dostaneme ho do úzkých. Ta technika je něco, čemu jste se oddal celým svým srdcem, a i kdyby váš bratr měl stříbrný jazyk, nedokáže se obhájit před obviněním, že vlastnímu bratru ukradl jeho původní tajnou techniku.“

Mistr Tian Chan samolibě pokračoval: „Jakmile získá špatnou pověst, budou ho odsuzovat tisíce lidí a on už se té pohany nikdy nezbaví. K čemu potom je v té soutěži vyhrát?“

„Ach, tak...“ Nangong Liu udiveně vyvalil oči a přikryl svou pěst dlaní na znamení uctivých díků. „Děkuji za vaši moudrou radu! Poté, co tento mladší žák zaujme své místo, rozhodně dodrží své závazky vůči mistrovi. Až se ta věc vyřeší, sekta Rufeng bude nejméně po sto let udržovat s chrámem Wubei co nejlepší vztahy!“

Svitky, které se té noci otvíraly, měly zničit každého, koho Nangong Xu nenáviděl, každého, kdo mu ukřivdil a odhalit jeho špatnosti všem na očích. Ať už to byli kultivující, nebo prostí lidé, kteří se usadili na dohled sekty Rufeng, všechny zaujaly obrazy v mihotavých plamenech, a všichni viděli odpornou špínu, hemžící se hmyzem, ukrytou pod honosnými, zlatem vyšívanými hávy.

Když se otevřela puklina vedoucí do světa démonů, Xu Shuanglin s úsměvem pronesl: „Nechám rozpadnout na prach srdce vás všech.“

Teprve nyní začínali chápat význam těch slov.

Pod jménem staršího Shuanglina se Nangong Xu ukrýval mnoho let v sektě Rufeng. Jeho cílem nebylo jen zničit dvaasedmdesát měst sekty, ani stovky let jejich dějin.

Chtěl zničit všechny, ke kterým choval zášť.

Všechny, kteří ho zradili, kteří ho pomlouvali, všechny, kdo ho kvůli obecným nebo svým osobním zájmům vehnali na cestu, po které kráčet.

První, kdo padl za oběť pomstě, byl jeho starší bratr Nangong Liu. Následovali další vůdcové sekt a starší, jeden po druhém...

Pokud vykonali něco, čím v Xu Shuanglinovi vzbudili hněv, nikdo, bez ohledu na to, kdo to byl, neunikl tomu ohnivému jevišti.

V té noci, ozářené plameny požáru si Chu Wanning náhle vzpomněl na jednu ze vzpomínek dívky Luo Xianxian. Mladík pokrytý krví a blátem se rozesmál a něco řekl.

Byl jednou jeden člověk z Linyi a když mu bylo dvacet let, jeho srdce zemřelo.

Byl nadaný vynikajícími schopnostmi, ale nikdy s ním nebylo nakládáno čestně. Stal se obětí intrik a vraždy, vlastní rodina ho zavrhla. Kouzlo, které s námahou vytvořil, bylo uchváčeno jinými, a ten kdo se ho zmocnil, jeho samotného označil za zloděje.

Je to směšné...

Srdce, které zemřelo ve dvaceti letech...

V jezeře Jincheng nebo snad v Prameni broskvových květů Xu Shuanglinův bílý šachový kámen kdysi se smíchem prohodil, že je duchem někoho, kdo už dávno zemřel, ale vylezl z pekla, aby si vzal jejich životy.

Stačí se rozhlédnout; všechny sekty a klany horní kultivační oblasti zachvátily strach a zmatek. Jeho výrok o tom, že když se kácí strom, opice s vřískotem prchají, se netýkal jenom sekty Rufeng.

Xu Shuanglin druhou polovinu svého života proměňoval v troud, kterým by zapálil oheň pomsty.

A skutečně to udělal.

„Bum!“

Ozval se dunivý výbuch. Od sedmého města sekty Rufeng, Města stínů vyšlehl jasný nafialovělý záblesk, rozpůlil oblohu a všechny rázem oslepil.

Ye Wangxi vykřikla: „To je zlé!“

Chtěla se na svém meči rozletět k Městu stínů, ale Nangong Si ji zadržel. Jeho smělá tvář vypadala nesmírně vyčerpaně, jako by se měl s příchodem jitra omdlít. Přesto se Ye Wangxi pevně uchopil za rameno a zachroptěl: „Nechodte tam.“

„To ale všichni zlí duchové uvěznění ve Věži zlatého bubnu uniknou. Sekta Rufeng za stovky let polapila tisíce zlých bytostí. Pokud se jim podaří zlomit pečetě a vrátit se na tento svět...“
Ye Wangxi zmlkla, po zádech jí přejel mráz.

„K čemu bude, když tam půjdete?“

„Já...“

„Ye Wangxi, už jste toho pro sektu Rufeng vykonala až dost.“

Zvedl ruku, na chvíli se zdálo, že chce Ye Wangxi otřít špínu z obličeje, ale nakonec neudělal nic.

„Přestaňte plýtvat svými silami,“ řekl. „Na ukotvení Věže zlatého bubnu by bylo třeba povolát vůdce sekty a deset starších. Pokud tam půjdete, čeká vás jen smrt.“

„Vím, že by mě to stálo život, ale i když mě čeká smrt,“ odmlčela se Ye Wangxi, jejíž tvář prozrazovala, že prožívá velkou bolest, „i když mě čeká smrt, já... já nechci jen stát, přihlížet a nedělat nic. Pokud se Věž zlatého bubnu otevře, objeví se celé roje démonů a sekta Rufeng by byla... určitě bude terčem tisíců obvinění a útoků... vy...“

„Myslíte, že když se Věž zlatého bubnu zůstane neporušená, na sektu Rufeng nebudou útočit tisíce lidí?“ Neradostně se usmál; z koutku úst mu tekla krev.

„Nebudte pošetilá, osud sekty Rufeng se už naplnil. Protože já opravdu...“ Nangong Si zavřel oči. Řasy se mu chvěly, ohryzek v hrdle poskakoval. „Já opravdu nechci, aby kvůli této sektě ještě někdy někdo položil život... Nemá to smysl...“

Ještě, než to dořekl, uslyšel směrem od Města stínů další hromové dunění. Otočil se a spatřil tisíce bílých paprsků které vystřelily z Věže zlatého bubnu a zmizely v noční temnotě.

Ye Wangxi zbledla: „Věž zlatého bubnu... hroutí se...“

„Prásk!“

Země se zachvěla a půda pod jejich nohama začala pukat. Mocný démon, kterého Věž zlatého bubnu věznila stovky let se vracel na svět. Objevilo se pronikavé rudé světlo, a to rudé světlo vytvořilo podobu nestvůrně obrovské ryby, jejíž ocas připomínal rozvité květ lotosu. Ryba vydala uši drásající řev. Zvukové vlny setřásly listí ze stromů na tisíce mil daleko, větve a kmeny se ohýbaly jako ve vichřici. Pak se ryba obrátila směrem k Východnímu moři a rozdrtila vysokou pagodu na hromady cihel a trosek. Ty, kteří se na svých mečích ocitli příliš blízko věže smetla vlna energie vzedmutá obřím démonem a nemilosrdně je srazila přímo do ohně. Shořeli na popel ještě dříve, než stačili vykřiknout hrůzou.

„Co to je?“

„Kun.“

Muž vedle ní byl rozčilený, zuby nehty se držel meče, jen, aby ho démonický vichr nesmetl a vrčel: „Proč chcete utíkat? A proč chcete, abych utekl i já?“

„Zatraceně! Říkám, že je to kun! Jeden z netvorů dávnověku. Vyprávělo se, že zakladatel sekty Rufeng, Nangong Changying si toho netvora podrobil ve Východním moři a uvěznil ho ve Věži zlatého bubnu. Nemohu uvěřit... nemohu uvěřit, že je to pravda!

Netvor spěchal pryč, díky dlouhému zajetí byl oslabený, jeho duchovní síla se hned neobnovila a stále se bál kultivujících. Proto rychle zamířil k Východnímu moři. Vlny energie, které vzedmul však nebylo radno podceňovat. Požár, který postihl sektu Rufeng se díky nim rozdmýchal. Plameny zahučely a místa, která byla dosud bezpečná, pohltil oheň.

Xue Zhengyong už vybojoval mnohé bitvy a když viděl, co se děje, rozkřikl se: „Pryč! Utíkejte všichni!“

Ozval se rachot rozpadajících se budov. Železný vějíř spolu s paní Wang zmizel v dáli a mnoho dalších kultivujících také. Někteří dále riskovali své životy, jako třeba Qi Jiangji a

několik starších z její sekty. Neměli dost času uprchnout a ani se o to nepokoušeli. Když je polykal oheň, oči jim zářily nezlomnou urputností...

A zmizeli v nenávratnu.

Nangong Si vyskočil na Naobaijina a podal ruku Ye Wangxi: „Rychle nasedejte!“ Pak se obrátil na Chu Wanninga: „Učený mistře, vy také.“

„Neuveze nás všechny, jedťte první!“

„Ale...“

Mo Ran se bleskurychle rozhodl a pokynul Nangong Simu: „Jedťte, rychle! Já vezmu mistra na svůj meč!“

Nangong Si se rozhlédl a když viděl, že oheň je blíž a blíž, tiše zaklel, chytil Ye Wangxi kolem pasu a spolu s běsovlkem se ztratili v temnotě.

Háj pomerančovníků se s praskotem vzňal. Stromy se kácely a vzduch byl plný sladké vůně citrusů. Mo Ran vytáhl meč a s Chu Wanningem se rozlétli na místo, které požár ještě nezasáhl.

Za nimi oheň pustošil staroslavné paláce sekty Rufeng, stejně jako skromné domky, úrodná pole i zelené pastviny. To vše bylo vymazáno z tváře země dříve, než přešla noc.

172. kapitola - Mistr dětí nejí

Bouře, kterou vyvolal kun, oheň jenom přiživila a ničivý požár spálil téměř polovinu Linyi. Kultivující, kteří sem původně zavítali na oslavu, nyní zoufale prchali všemi směry na svých létajících mečích, ale plameny jim byly v patách.

Oheň je neúnavně pronásledoval a nespočet kultivujících, kteří neměli dost duchovní energie, přišel o život v zápase s plameny.

Proléтали nad městy a vesnicemi horní kultivační oblasti. Lidé tam nevěděli, co se stalo, když však spatřili plameny, které se blížily od území sekty Rufeng začali zmateně utíkat.

Ale jak mohla jejich těla uniknout požáru rozdmýchanému vichry magie?

„Otče!“

„Tatínku, tatínku!“

Všude, kudy se ubírali, zněl pláč a nářek. Xue Zhengyong a jeho lidé zvětšili své zbraně, jak nejlépe to bylo možné. Na mečích se na sebe tlačili obyvatelé horní kultivační oblasti.

Paní Wang je utěšovala: „Neplačte, neplačte. Trochu si postupte. Opatrně, držte se jeden druhého a nespádněte...“

Železný vějíř byl sice veliký, ale nestačilo to. Města byla plná lidí, které nešlo zachránit. Xue Zhengyong si klekl na kolena na okraj vějíře a pokusil se vytáhnout další plačící dítě, ale nezdařilo se mu to.

Vějíř už nemohl více unést a začal se divoce otřásat. Neměl jinou možnost než dítě zanechat jeho osudu. Bezmocně sledoval, jak usazený obličejík plný naděje, mizí.

I když nebyl žádná měkota, nedokázal zadržet výkřik: „Proč! Proč! K čemu potřebuje ukřivděný člověk, aby kvůli němu bylo pohřbeno tolik lidí?“

Xue Zhengyong polykal slzy: „Nebylo už toho neštěstí dost? Tolik mrtvých... není toho už snad dost?“

I paní Wang měla oči zrudlé pláčem. Pažemi objímala dvě zachráněné děti, které rodiče vysadili na železný vějíř, oni sami se však zachránit nestihli. Požár je pohltil.

Mnoho lidí uvěznily plameny a jiní se už na začátku rozprchli všemi směry. Chu Wanning a Mo Ran tu chyběli a její uplakané oči se tiše modlily za to, aby byli v pořádku.

Nedaleko unášel Jiang Xi stále bezvědomého Xue Menga. Záře požáru osvětlovala jeho tvář. Jiang Xiův meč nebyl nijak robustní; bzučivě sténal pod jeho nohama.

Jiang Xi hleděl na Xue Menga s nelibostí. Několikrát ho napadlo, že by mohl toho nevyhovance shodit dolů, aby shořel, ale když viděl prosebné oči paní Wang na železném vějíři, jeho tvář potemněla. Stiskl rty a pevně ho sevřel v náruči.

Xue Zhengyong se rozplakal, když se mu nepodařilo zachránit dítě, mladší a menší než to předtím a které měl udržet. Navzdory vší snaze pro něj nedokázal nic udělat.

Když Xue Zhengyong musel pustit další ruku, kterou už pevně svíral, ocitl se na pokraji zhroucení. Klekl si, ohnul se v pase a začal proklínat vlastní tělo, proč je tak slabé...

V ten okamžik se objevil stříbřitě rudý záblesk. Jiang Xi pozvedl paži, z rukávu vylétlo světlo a přitáhlo dítě, které Xue Zhengyong nemohl zachránit, na jeho meč.

Dlouhý a trpytivý meč Xuehuang zasténal ještě hlasitěji.

Jiang Xi neměl dobrou náladu. Zlehka dítě nakopl a přísně prohlásil: „Co řveš? Kdybys za něco stál, zůstaneš tam, a počkáš, až tě oheň spálí.“

Jak se dalo čekat, Xuehuang přestal zvonivě bzučet a s váhou Jiang Xiho a dvou dalších lidí tiše letěl kupředu, zdálo se však, že štíhlá čepel je povážlivě prohnutá a může se kdykoli zlomit.

Jiang Xi letěl Xue Zhengyngovi po boku. Věnoval mu znechucený pohled a napomenul ho: „Na co má muž ronit slzy. Pokud je možné je zachránit, pak se zachrání. Pokud je není možné zachránit, proč se s tím trápit?“

„Starší bratře

...“ zajíkla se paní Wang.

„Co? Řekl jsem snad něco špatného?“ odfrkl Jiang Xi. Ačkoli byl nesmírně pohledný, tvář se mu zkřivila zlomyslným úsměvem, takže vypadal jako šílenec.

„Kdybyste se za ním nevydala a zůstala s námi v Guyue´ye, nepřišla byste o všechnu svou sílu. Vždyť vy už ani nemůžete používat vlastní meč. Kdyby bylo místo, které zabíráte vy, prázdné, váš manžel, ten udatný hrdina, by mohl zachránit někoho dalšího.“

Paní Wang se zdála být zahanbená. Sklonila hlavu, spustila závěsy svých hustých řas a více nepromluvila.

Daleko a opačným směrem letěl Mo Ranův meč, zvětšený na největší možnou mez. Kromě Chu Wanninga se tu mačkali i prostí lidé z dolní kultivační oblasti.

Ti lidé se třásli a naříkali, když viděli, jak se jejich domovů zmocňuje ohnivý příliv a mění je v trosky a pustinu. Plameny se odrážely v jejich slzách. Zavírali oči a bědovali.

Když kolem bylo tak neveselo, Mo Ran mlčel. Na rozdíl od Xue Zhengyonga se nesnažil zachraňovat nikoho dalšího. Věděl, že víc lidí už naložit nemůže, a proto přestal sledovat vesnice a města, které se míhaly dole, pod jeho nohama.

„Před námi je moře. Mistrě, kam se máme vydat?“

„Zvládneš to na ostrov Feihua?“

Mo Ran přikývl a řekl: „Mohl bych to dokázat, ale neznám Východní moře, budu ten ostrov těžko hledat. Mistrě, dejte na ně pozor, jsou unavení a meč je přečpaný. Bojím se, že by mohli usnout a spadnout.“

„Jistě,“ souhlasil Chu Wanning.

Mo Ranův těžký meč letěl více než dvě hodiny. Když mořskou hladinu ozářily první nesmělé paprsky vycházejícího slunce, vyletěli z mraků a spatřili na modrém moři malý kruhový ostrůvek.

To byl konečně ostrov Feihua.

Ačkoli ostrůvek ovládala sekta Rufeng, bylo to zastrčené místo, kde žilo jen málo lidí. Většina z nich byli rybáři, jejichž veškeré živobytí záleželo na tom, co jim dalo moře a byla tam jen jediná významnější rodina. Přes vzedmuté moře na obzoru zpozorovali velký oheň, který spaloval území sekty Rufeng. Byli znepokojeni, ale nevěděli, co se děje. Mnoho obyvatel vyhlíželo s obavami, co na ně může z nebes udeřit a neodvažovali se usnout.

Když přišel úsvit, žádná pohroma je nepostihla, ale na pláž přiletěl dlouhý meč, který přinesl celý zástup lidí. Vedl je vysoký a pohledný muž. Vypadal, jako by prošel zuřivou bitvou; na oděvu i na tváři měl krev.

Na ostrově Feihua žádní kultivující nebyli, jen samí obyčejní lidé. Proto se báli, když ho uviděli. Netušili, zda je dobrý nebo zlý a proč sem vůbec přišel.

„Ech, proč mají tak špinavé tváře...“ zašeptal někdo, kdo prohlížel muže, ženy a děti za Mo Ranovými zády.

„Vypadá to, že unikli tomu velkému ohni... Vy jste z Linyi?“

Rozložitý rybář sebral odvahu, přistoupil k nim a zeptal se: „Vy... vy jste lidé ze sekty Rufeng?“

„Z hory Sisheng.“

Mo Ran podal Chu Wanningovi dítě, které choval v náruči a které bylo moc malé na to, aby je mohl odložit na zem. Aby nespadlo, musel Mo Ran celou dobu, kdy udržoval meč kouzlem v letu, dítě zároveň držet.

„V sektě Rufeng se něco přihodilo a tihle... tihle jsou všichni obyvatelé Linyi. Hořelo tam a meče unesou jen omezenou váhu. Nemohli jsme zachránit mnoho životů. Já...“

Vyprávěl a nevšímal si okolí, když však zvedl hlavu a uviděl rybářův nechápavý pohled, poznal, že mluvil moc překotně.

Jak by tito lidé mohli vědět něco o létání na mečích nebo o požáru zažehnutém pomocí magie?

Proto stiskl rty a pak opatrně řekl: „Promiňte, podrobněji vám to vyložím později.“

Ukázal na zubožený zástup za sebou: „Nemůžete jim napřed dát najíst a napít?“

Vystrašené dítě se škrábalo Mo Ranovi po noze až nahmatalo cíp jeho šatů a pevně ho sevřelo svou drobnou ručkou.

Mo Ran sklonil hlavu, zadíval se na ně, pohladil mu vlasy a rybáři řekl: „Omlouvám se, opravdu se omlouvám za to, že vás obtěžujeme.“

Většina obyvatel ostrova Feihua byli laskaví lidé. Brzy jim někdo donesl čaj a jídlo. Mo Ran ostrovanům stručně vyložil, co se stalo a ti údivem dlouho nedokázali zavřít ústa a odvrátit pohled od neuhasínajícího požáru na obzoru.

„Sekta Rufeng... opravdu celá shořela?“ nevěřil kdosi.

„Vůdce sekty Nangong odešel?“

„On neodešel ze světa jako nesmrtelný,“ odpověděl Mo Ran. „Požil plod Lingzhi a skončil dost nevalně.“

„Co je plod Lingzhi?“

„To je...“

Chu Wanning stál opodál, přihlížel, jak Mo Ran rybářům úmorně vysvětluje, k čemu došlo, ale sám se do toho nekládal.

Vypadal trochu nesvůj a jeho tvář měla svůj obvyklý mrazivý výraz. Kdyby s těmi venkovany mluvil on, nedopadl by o nic lépe než Mo Ran.

Dítě, které mu spalo v náruči, se vzbudilo. Když zjistilo, že ho drží chladný cizinec, nejprve se překvapeně zarazilo a pak se hlasitě rozplakalo. Nebylo vůbec tak klidné jako v Mo Ranově náruči.

Chu Wanning se podíval po Mo Ranovi, jen aby zjistil, že stál stojí v kruhu vesničanů a nedostane se pryč. S kamenným obličejem a zároveň bezradně dítě oslovil: „Neplač.“

Dítě se zajítklo a začalo plakat ještě hlasitěji než předtím: „Tati, mami... já chci tatínka a maminku.“

„Neplač,“ chlácholil ho Chu Wanning. „Neplač.“

„Uáá – mami... mami...“

Chu Wanning nemohl dělat nic jiného, než ho jednou rukou držet a druhou ho hladit po vlasech. Dítě však o jeho pohlazení nestálo. Zaklonilo hlavu; červenou tvářičku mělo zmáčenou slzami a z nosu mu tekly nudle.

„Já chci svojí maminku a tatínka, já chci domů...“

Nevěděl, co říci a potřeboval se zamyslet nad tím, jak to maličké utišit. Jak začal přemýšlet, zároveň se zamračil, čelo mu pokryly vrásky a vypadal ještě chmurněji a chladněji.

Dítě se rozvřískalo na celé kolo. Když zjistilo, že Chu Wanning mlčí a vidělo, jak se tváří, bylo strachy bez sebe. Hryzalo si rty a z očí se mu valily slzy jako lesklé korálky.

Chu Wanninga v tu chvíli něco napadlo. Jednou rukou rozvázal váček Qiankun, vytáhl kousek rýžového cukroví, rozbil papírek a nabídl mu.

Dítě popotahovalo a střídavě zíralo na Chu Wanninga a střídavě na sladkost v jeho dlani.

Aby ho matka naučila poslušnosti, vyprávěla mu spoustu strašidelných příběhů. Mezi nimi i dost historek o zlých kultivujících, kteří neposlušné děti omámí a unesou, aby z nich uvařili elixír nesmrtelnosti.

Dítě okamžitě přestalo plakat a zůstalo na něj vyděšeně zírat.

Chu Wanning nechápal, co to má znamenat. Díval se na dítě a na dlani mu pořád ležel ten kousek cukroví.

Měl sice krásné oči, ale když se neusmíval, působil povýšeně. Když se usmál, jeho oči měly zvláštní, divoký lesk, byly pronikavé a pichlavé, jako trny růže, hrdé a neústupné.

Takovou pýchu sotva kdo snesl. Proto, i když měl Chu Wanning pohledný obličej, nebyl mezi lidmi právě oblíbený.

A už vůbec se nelíbil dětem.

„Vezmi si to.“

Když letěli na meči, viděl, jak Mo Ran vytahuje bonbóny, aby tu drobotinu uklidnil. Teď dělá to samé, ale nechápe, proč to nemá žádný úspěch.

Dítě sevřelo rty, roztřásl se a zakroutilo hlavou.

...Nechci, aby ze mě uvařil elixír nesmrtelnosti...

„Ty jsi tak...“

Ale dál to nedořekl, protože dítě přemohl strach. Rozeřvalo se, jako by mu měly prasknout plíce a puknout srdce. Všichni překvapeně zdvihali obočí.

Chu Wanning neudělal nic jiného, než že stále držel rýžové cukroví a tiše vrněl: „... dobroučké.“

Chtěl tím říci, že to cukroví je sladké, ale dítě si s tím spojilo jeho předchozí slova „ty jsi tak“ a vyšlo mu z toho „ty jsi tak dobroučké.“

Po chvíli usilovného hloubání dítě dospělo k definitivnímu závěru, že ten kultivující se ho chystá uvařit a začalo vřestět ze všech sil.

Chu Wanning strnul...

173. kapitola - Místře, někdo nás chce vyštípat

Měl pocit, že drží horkou bramboru. Nevěděl, co dělat. Když si všiml, že ho pozoruje stále víc a víc lidí, uši mu zrudly studem. V tu chvíli se k němu natáhl pár rukou a dítě mu vzal.

Chu Wanning si oddechl a otočil se: „Mo Rane?“

„Ano.“

Mo Ran si chlapce položil do ohbí paže a tam ho pevně držel, zatímco volnou rukou Chu Wanninga pohladil po vlasech. Působil naprosto klidně.

Když viděl neutěšený obraz hořícího Linyi, cítil se zoufale. Když se ale podíval na Chu Wanninga, chtěl se usmívat, aby nevypadal moc ponuře a odpudivě.

Jeho úsměv mu nedodal tolik kouzla jako jindy, ale přesto před ním lidé táli.

„Promluvil sis už s lidmi z ostrova?“

„Ano, je to vyřízené.“

„Bojím se, že bude hořet další čtyři nebo pět dní, než oheň uhasne. Do té doby budeme muset všichni zůstat na ostrově Feihua. Na ostrově je málo domů a my s sebou přivezli tolik lidí...“

„Už jsem se ptal starosty vesnice a ten říkal, že se vejdem.“

Mo Ranovi nedělalo žádné potíže řešit podobné věci. Umí se s lidmi dohodnout, je pohledný, přívětivý a tak dále... Vzpomněl si, jak pomáhal při sklizni rýže a jak se na něj vesnická děvčata nemohla vynadávat. Chápal, že je lidem daleko příjemnější než on.

Chu Wanning mlčky přemítal, nevěděl, co s tím. Pak kývl a řekl: „Dobrá práce. Díky.“

„To nebyla žádná práce.“

Mo Ran se zadíval na cukroví v jeho dlani a pochopil. Usmál se na dítě, které kolébal v rukou.

„A co ty? Proč pláčeš?“

„Já chci maminku... chci tatínka...“

Mo Ran viděl, že dítě je malé a jeho krůčky jsou pořád nejisté. Cítil smutek nad tím, že jeho rodiče přišli o život a už se nikdy nevrátí. Opřel čelo o dětský obličejík a tichým hlasem ho uklidňoval: „Táta, máma... budeš muset chvíli počkat, než za tebou budou moci přijít. Musíš být hodný, aby z tebe měli radost...“

Objímal a chlácholil dítě, které se postupně uklidnilo. Popotahovalo sice ještě, ale už to nevypadalo na hlasitý pláč a křik.

Mo Ran sklonil hlavu k uplakanému dítěti a Chu Wanning mlčky stál vedle, pozoroval ho s cukrátkem v dlani.

Je vysoký, rovný, a má nádherný profil. Kdyby ho měl namalovat, musel by použít pevné, energické tahy, aby vystihl jeho půvabnou tvář.

Má ostré rysy, ale měkké a dlouhé řasy a mírné oči, které připomínají čerstvě rozvité jarní lístky.

Chu Wanning se zamyslel tolik, že nevěděl o světě.

Když Mo Ran natáhl hlavu a zakousl se do cukroví v jeho dlani, ucukl rukou. Oči se mu polekaně rozevřely a vyhrkl: „Co to děláš?!“

Muž, který v ústech držel kousek rýžového cukroví naklonil hlavu a zmocnil se toho, pro co se předtím natahoval. Jeho rty se samozřejmě dotkly Chu Wanningových prstů a horký, vlhký jazyk bezděčně olízl jejich konečky. Chu Wanningovi naskočila husí kůže. Z toho rychlého, krátkého, ale důvěrného dotyku mu páteří proběhlo zabrnění, jako když rašící klíček prorazí slupku semínka.

Mo Ran se na něj s bonbónem v ústech usmál, odvrátil se a zamrkal na chlapce. Zvedl hlavu a převaloval sladkost po jazyku, ohryzek mu poskakoval. Dítěti řekl: „Dívej, to není žádná ošklivá pilulka, po které usneš. Je to sladkost.“

Chu Wanning byl úplně bez sebe, takže nevnímal, co Mo Ran říká a co na to dítě.

Když se znovu dokázal zadívat na dítě, bylo už klidné, jen udiveně pozorovalo Mo Rana a pak překvapeně zašeptalo: „Hm, je to vážně bonbón...“

„Jo,“ smál se Mo Ran. „Tehle gege Chu Wanning je moc laskavý, proč by tě měl chtít chytit a vařit z tebe elixír?“

Chu Wanning neměl slov.

Díky předchozím otřesným událostem Mo Ran nemohl usnout. Když se jim podařilo uložit všechny ženy, muže i děti, které přivezli s sebou, obloha už úplně zesvětlala. Bylo jitro a on se samotný procházel po pláži ostrova Feihua. Postupující odliv odkrýval mělčiny jindy zaplavené mořem.

O samotě na něj dotírala spousta myšlenek, které se změnily v mlhu před jeho očima.

Zul si boty a bosý se procházel po mělčinách. Ve vlhkém písku po něm zůstávala řádka stop.

Mnohému ohledně Xu Shuanglina vůbec nerozuměl, jako například tomu, proč ani během chladných dnů nenosil boty a raději pořád chodil bosý.

I Mo Ran byl někým, kdo skrýval svou minulost a se kterým jiní nakládali zle.

Snad právě proto chápal, proč Xu Shuanglin nebral ohledy na nic a na nikoho, když se rozhodl zničit sektu Rufeng, síň Jiangdong a vzbudit pozdvižení v celé horní kultivační oblasti.

Nejhorší je prožít ponížení a vyhnanství.

Nejbolestivější je zažít zradu blízkého člověka, zažít to, že neuděláte nic špatného, jste jen ctízádní a chcete se stát mistrem.

Během klání na hoře Lingshan, nejdůležitějšího měření sil ve světě kultivace ho odsoudily tisíce lidí, když říkali, že kouzlo, na kterém usilovně pracoval, ukradl svému staršímu bratrovi ...

Z toho ponížení a posměchu se už nikdy nevzpamatoval.

Mo Ran chápal, že až tato pohroma ustane, podoba světa kultivace se změní. Všechny ty sekty, které nyní utrhly těžké rány si stejně budou myslet, že Xu Shuanglin je blázen.

Možná že jen Mo Weiyu, který sám v šílené zuřivosti zabíjel a proléval krev, je jediný, kdo o něm přemýšlí, právě teď, kdy se o samotě prochází po tichém a opuštěném břehu.

Jaký člověk vlastně Xu Shuanglin je?

Cvičil kdysi ten blázen usilovně šerm tam, v tom pomerančovníkovém háji, až do soumraku a vracel se unavený a spokojený, s čerstvě utrženým pomerančem v rukávu, který nesl svému bratrovi, co byl na takové věci vždycky moc líný?

Tehdy nevěděl, že jeho bratr, i když sám ničeho nedosáhl, se může spoléhat na svůj jazyk a že jeho jazyk ho připraví o jakékoli důstojné postavení ve světě kultivace.

Ponořil se ten blázen někdy do magického svitku a dlouho přemýšlel? Namočil soustředěně špičku do tuše, napsal pár řádek ještě neucelených myšlenek a pak byl nespokojený, kousal do držátka štětce a znovu a znovu se zamýšlel?

Tehdy nemohl vědět, že jeho úsilí povede jen k tomu, že si zničí pověst, že ztratí všechny své sny a naděje.

Mo Ran zavřel oči. Mořský větřík mu vanul do tváře a sluce mu svými paprsky zlatilo řasy.

Vzpomněl si na dvůr „Loučení se třemi životy“ a na verš: „Jediný doušek polévky z kuchyně Mengpo a rozloučíš se s vzpomínkami na tři životy.“ Pojmenoval tak Xu Shuanglin svůj příbytek jen z žertu?

I v minulém životě musel mít Xu Shuanglin, když se skrýval v sektě Rufeng, stejný záměr jako v současnosti. Tehdy však položil život za Ye Wangxi...

Ye Wangxi. Lístek zapomnění.

To jméno jí dal také Xu Shuanglin.

Zapomenout... ale na co?

Pokoušel se zapomenout na nespravedlnost a křivdy minulosti, na dávnou nenávist a ctižádost, na všechnu ošklivost?

Xu Shuanglin se přece zoufale snažil dostat z Nekonečných pekel Luo Fenghuovo tělo.

K čemu jeho tělo potřeboval?

V iluzi Xu Shuanglin řekl Nangong Liuovi, že kletbu prstenu zlomí jedině tak, že získá zlaté jádro osoby, která kletbu uvalila. Nicméně nakonec se ukázalo, že Xu Shuanglin vůbec nechtěl Nangong Liuovi pomoci kletbu zlomit.

Nebeská puklina, šachová formace Zhenlong, techniky znovuzrození.

A pak ta ruka, která se z pukliny vynořila.

Mo Ran měl neurčitý pocit, že něco je strašně špatně. Zamračil se a znovu se zamyslel.

Napadla ho jediná věc...

Tehdy u jezera Jinchang, když drak Wangyue umíral, řekl: „Neznámá osoba, která ovládla jezero Jincheng používala Zhaixin Liuovu sílu k provádění zakázaných technik znovuzrození a šachové formace Zhenlong.“

Drak tehdy nezmínil Bránu života a smrti.

Jinými slovy Xu Shuanglin se zabýval jen kouzly znovuzrození a šachů Zhenlong. Vlastně ani nevyužil plný potenciál šachové formace, hrál jen s jednotlivými kameny, jak se mu to právě hodilo.

Ale co technika znovuzrození?

Koho chtěl oživit?

Mo Ran dumal, a nakonec došel k tomu, že jsou jen dvě možné odpovědi. Jedna zní Rong Yan a druhá Luo Fenghua.

Pokud správně pochopil Xu Shuanglinova slova, byl to on, koho Rong Yan kdysi milovala. Ale z neznámých důvodů vztah se Xu Shuanglinem ukončila a provdala se za jeho bratra.

Když však uvažoval dál, nabyl dojmu, že to nakonec ona nebyla.

Pokud by Xu Shuanglin skutečně miloval Rong Yan tolik, aby se snažil jí vzkřísit, proč by v minulém životě zabil jejího jediného syna?

A co je důležitější, ten chlapík se skrýval tak, že se Nangong Liuovi přímo před nosem vydával za staršího Shuanglina. Kdyby chtěl použít techniku znovuzrození, aby oživil Rong Yan, proč jí jednoduše nezabránil, aby v jezeře Jincheng neobětovala život?

O Rong Yan nešlo.

Mo Ran otočil hlavu a zadíval se na moře, zabarvené vycházejícím sluncem do ruda. Vlny se vzdouvaly a bez ustání narážely o břeh, slunce vycházelo na východě jako obvykle. Začínal příliv a voda viditelně stoupala.

Byl to Luo Fenghua.

Osobou, kterou chtěl Nangong Xu vzkřísit z mrtvých byl Luo Fenghua.

Záležitosti sekty Rufeng nebyly zdaleka tak jednoduché, jak se zprvu zdálo.

Mořská voda rychle stoupala. Vlny odnášely zrnka písku i drobnější kaménky a zaplavovaly pláž po které se procházel.

Znenadání ho začaly studit prsty u nohou. Mo Ran sklonil hlavu. Vlny už vystoupaly tak vysoko, že mu začaly omývat nohy.

„Šplouch!“

Zahýbal prsty na nohou. Začala mu být zima. Obrátil se nazpět, aby si přes pláž došel about boty, ale když se otočil, uviděl Chu Wanninga, který k němu přichází a jeho postava se rýsuje proti rudému nebi. Nesl boty a ponožky, které předtím ledabyly odhodil na písek.

„Proč chodíš bos? Dnes je tak chladno.“

Mo Ran šel za ním na vrcholek písečného přesypu. Sedl si na balvan, pokoušel se otřít si bláto z nohou a about se. Cítil zvláštní úlevu. I když mu není dáno prožít s Chu Wanningem lásku, po které tak touží, pořád má toho nejlepšího mistra na světě. Postará se o něj.

„Co si myslíš o sektě Rufeng?“

„Když to je těžké.“

„To jsem si myslel.“

Chu Wanningovo vráskami pokryté čelo se od minulé noci ještě nevyhladilo. I když teď nastala chvilka klidu a míru, jako by pořád neslo zármutek a bolest. Pozoroval, jak si Mo Ran natahuje ponožky a obouvá boty a pak se zadíval zpět na široširé moře.

Vycházející slunce zářilo zlato-rudým světlem, které se mísilo s přísvitkem neuhasínajících plamenů v dálce. Bylo těžké rozeznat jedno od druhého.

„Bude dost složité zjistit, kam se Xu Shuanglin skrz Nebeskou puklinu dostal. Pokud nechtěl, aby to někdo vypátral, nebude ho možné dopadnout osm možná i deset let.“

Mo Ran zavrtěl hlavou a řekl: „Nebude se osm let skrývat. Jakmile obnoví svou duchovní sílu, určitě se o něco pokusí.“

„Co tím myslíš?“

Mo Ran se rozhodl svěřit Chu Wanningovi své domněnky a prohlásil: „Luo Fenghuovo tělo není skutečné tělo, ale umělé tělo, které vzniklo v Nekonečných peklech. Když opustilo říši duchů a démonů, brzy se začne rozkládat kvůli nedostatku energie jin. Hádám, že k dalším krokům přistoupí nejpozději do roka, pokud už nějaké přípravy nepodnikl.“

Chu Wanning neřekl ani slovo.

Když něco dělal, nebo o něčem přemýšlel, vždy postupoval pečlivě a důkladně. Ohledně něčeho tak nejasného se mu nechtělo spřádat žádné odvážné dohady, jaké vyslovil Mo Ran. Navíc, vyslechnout Mo Ranův názor na věc nemohlo ničemu uškodit.

„A co ta ruka?“ nadhodil Chu Wanning. „Co si myslíš o té ruce, která odtáhla Nangong Xua?“

Mo Ran zavrtěl hlavou. „O první zapovězené technice toho vím moc málo. Nemůžu nic říct, protože nic nevím.“

To nebyla pravda. Třebaže Mo Ran nechtěl Chu Wanningovi lhát, byly věci, které mu nemohl říci otevřeně.

Neměl dost odvahy.

Co si pamatoval, zažil jen zoufale málo poklidných dnů. Kdyby se to mělo spočítat za oba životy, nejspíš by to nedalo dohromady ani rok.

Léta se toulá bez domova a najednou mu někdo nabídne čaj a místo v teple u ohně. To se má sebrat a zase jít? Jak by se měl vyrovnat s tím, že ten krásný sen zničí vlastní rukou?

Proto mohl říci jen to, že nic neví.

V srdci však cítil neklid a tíseň. Byl si téměř jistý, že ten, komu patří ta ruka, nebude jen tak někdo. Jak jinak by mohl Xu Shuanglin dát tak rychle dohromady nádoby pěti živlů a rozpoutat ta krvavá jatka? Pokud by mu neradil někdo znovuzrozený a věci by šly svou přirozenou cestou, Xu Shuanglina by ani nenapadlo, že by Luo Feghua mohl být vzkříšený...

A co víc, tehdy u jezera Jincheng řekl Xu Shuanglinův bílý šachový kámen Chu Wanningovi to podivné: „Pokud si myslíte, že jsem na tomto světě jediný, kdo používá tři zapovězené techniky, obávám se, že se nedožijete příliš vysokého věku.“

Mo Ran měl dojem, že Xu Shuanglin musí znát někoho, kdo by v tomto světě vůbec neměl být, a do tohoto světa neznámým způsobem pronikl. Zároveň měl pocit, že ačkoli Xu Shuanglin ví o nějakých znovuzrozených, netuší, že znovuzrozeným je i on.

Proč by ho jinak neodhalil, když způsobil ten poprask v sektě Rufeng? Kdyby použil svitek s Mo Ranovými vzpomínkami a vložil ho do ohně, už by nezáleželo na tom, jak se v poslední době o Chu Wanninga staral. Už by ho nikdy nechtěl za svého žáka. Všechno by bylo ztracené. Už by neměl nikdy příležitost se z toho dostat.

Proč to tedy Xu Shuanglin neudělal?

Ta první možnost je, že to udělat nemohl.

Druhá je, že o svém esu v rukávu vůbec neví.

Ale ať už je to jakkoli, Mo Ran je v nevýhodě. Nemá mnoho vodítek a druhá strana nic dalšího neodhalila. Nezbývá mu zřejmě nic jiného než čekat všem na očích na ránu dýkou do zad.

Mo Ran sevřel rty; jeho husté řasy se chvěly.

Moc toho nevzmůže. V minulém životě žil jen svou zlobou a konal sobecky. Spáchal samé šílené věci. Teď se snaží, aby každý den jednal co nejlépe, aby dělal všechno, co může pro ty, na kterých mu záleží, aby ochránil svého mistra, Shi Meie a Xue Menga, aby ochránil i horu Sisheng.

Dělá všechno, co může, aby konečně dostal trochu toho tepla, po kterém kdysi tolik toužil.

Byl tak zamyšlený, že si nevšiml přibíhajícího rybáře, který na Mo Rana i na jeho společníka křičel už z dálky.

„Stalo se něco špatného! Nesmrtelní páni, stalo se něco zlého!“

Mo Ran se vyděsil. Seděl sice na zemi, ale hned vyskočil a ptal se: „Co se stalo?“

„Paní ostrova si před několika dny vyjela na moře. Od starosty slyšela, co se stalo a byla velmi nespokojená s tím, co udělal. Začala hned vyhánět všechny, co jste přivezli. Všichni teď stojí venku před domy.“

Rybář měl měkké srdce a když vyprávěl, tekly mu slzy.

„Je to tak kruté. Je chladno a ona jim nedovolila dát ani kus šatstva nebo přikrývku... Paní dokonce řekla...“

Chu Wanning vstal také, celý zamračený: „Co řekla?“

„Řekla také, že... ti lidé z Linyi jedli ze zásob ostrova Feihua a pili vodu ostrova Feihua. Měli by... Když nezaplatí, tak ona... Nechá je pochytat a udělá z nich otroky. Zůstanou na ostrově a budou poslouchat...“

Nedořekl to. Chu Wanning se rozzlobil. Jeho bílé šaty zapleskaly, jak se rozběhl k vesnici uprostřed ostrova.

174. kapitola - Mistrův váček

Třebaže ostrov Feihua byl chudý, jeho vládyně očividně žila v bohatství a dostatku.

Byla oblečená v úboru ze zlatého brokátu s tkaným vzorem netopýrů, který vypadal jako nejlepší látka z paláce Taxue na hoře Kunlun. V dlouhých, vyčesaných černých vlasech, ve kterých bylo už mnoho bílých pramenů, měla vetknuté jehlice v podobě lístků se zasazenými smaragdy.

Rty měla potřené rumělkovou červení a hrdlo jí obtáčel perlový náhrdelník. Na uších se jí houपालy těžké zlaté náušnice se vsazenými rubíny velikosti holubích vajec.

Bylo jí už přes sto let a mládí ji dávno opustilo. Měla rozměklé, odulé tělo a vrásčitou tvář. Byla by udělala lépe, kdyby se strojila skromněji, ale byla patrně přesvědčená, že čím dražší věci nosí, tím účtyhodněji působí.

A tak se ověsila třpytivými drahokamy a vypadala jako stará želva pokrytá zelenými a červenými chaluhami.

Stará želva se usadila před dobrou polovinou obyvatel ostrova Feihua. Když se ujala slova i starosta vesnice se neodvážil ani hlesnout.

V tu dobu vyšlo slunce a stará želva ověňčená červenými květy a zelenými listy se dobelhala na náves. Posadila se do panského křesla z růžového dřeva s vyřezávanými netopýry, které tu pro ni nachystali a začala obhlížet utečence z Linyi.

„Proč jste je přijali?“ Zvedla tučná oční víčka a vrhla na starosta zachmuřený pohled. „Co jste jim měli co dávat místa k přenocování, když nezaplatili pruty stříbra? A co to jídlo? Kolik toho spořádali?“

„Moc toho nesnědli ... měli jen nějaké zbytky, co zůstaly ve vesnici a už je nikdo nechtěl,“ mumlal starosta.

Stará želva si jemně odfrkla a prohlásila: „Stejně musí zaplatit. Copak ta rýžová mouka nevyrostla všechna na mé půdě, na půdě třetí paní Sun? Letošní sklizeň byla prachbídná a já jsem otevřela sýpku, abych každé domácnosti na ostrově vypomohla deseti librami pšeničné mouky a džbánem oleje. Nevadí mi rozdávat vám, protože jsme všichni spolu na jedné lodi, ale vy nemáte cpát jídlo, které patří třetí paní Sun nějakým uprchlíkům z Linyi, nemám snad pravdu?“

„Třetí mladá paní má pravdu,“ usmál se omluvně starosta. „Ale podívejte se na ta malá děvčátka. Tohoto starce v té dnešní zimě přemohl soucit. Milostpaní přece má slitovné srdce buddhy, proč na celou tu věc prostě nezapomeneme?“

Stará želva na něj bez mrknutí civěla. „Zapomenout? Peníze jsou peníze.“

„Kolik jídla jim každá rodina dala?“ zeptala se stará želva. „Dokážete to spočítat?“

Starostovi nezbylo nic jiného, než potvrdit: „Zapamatoval jsem si to. Dal jsem to dohromady.“ Podal třetí paní Sun sešitek. Třetí paní Sun natáhla ruku. Zacinkaly náramky ze zlata a stříbra s barevnými drahokamy, které jí zakrývaly polovinu paže.

„Ano.“ Beze spěchu dočetla, pak vzala krabici s účetními knihami, chvíli počítala na prstech a pak řekla: „Jste žraví jako stádo vepřů. Za tu chvíli jste na celém ostrově spolykali dvacet šest pařených knedlíků a vypili půl sudu čerstvé vody, kterou jsem přivezla z Linyi. V Linyi mi prodávají sud vody za tři zlaté a já vám tedy vodu odprodám za čtyři zlaté za sud, to dělá dohromady dva zlaté a devadesát stříbrných. Ach, sestro Zhang?“

Žena, kterou oslovila, se zachvěla a zvedla hlavu: „Ano třetí paní?“

Třetí paní Sun se usmála: „Pařené knedlíky, které připravuje vaše rodina, jsou nejchutnější. Když jde o jídlo, nic se nevyrovná vašim knedlíkům s vepřovou náplní.“

„Těch ... deset pařených knedlíků bylo velkých jako hrášek, jak je do toho můžete počítat?“

„Proč by ne? Deset pařených knedlíků plněných vepřovým o velikosti hrášku, to vychází, že mám počítat měďák na osobu, a to není nijak moc.“

„Takže to budou dva zlaté, devadesát stříbrných a jeden měďák,“ oznámila paní Sun. „A navíc jste spali v mém pokoji. Sice to není úplně můj pokoj, ale půda patří mně. Všichni jste spali celkem jednu hodinu a poplatek za hodinu je sedmdesát měďáků pro jednu osobu.“

„Kolik jich je?“

„Celkem čtyřicet devět osob, třetí paní.“

„To není správně. Neříkali jste jednapadesát? Co ti dva?“

Ale než stačila vyslovit, co měla na jazyku, ozval se neveselý hlas: „Tady.“

I když Chu Wanning na sobě neměl čistě bílé šaty, ale šaty barvy slonové kosti, přesto vyzařoval ovzduší mrazu a sněhu. Měl jasné, ale studené a pyšné oči, ostré jako čepel vytasené dýky.

Třetí paní Sun byla jen obyčejná žena, ale kultivujících se nebála.

Celý život pracovala a ačkoli byla hnidopišská, nikdy neudělala nic zlého.

Proto s klidem prohlásila: „Tak on je to kultivující. Není divu, že nemusí spát. Tak vy jste prý všechny ty lidi zachránil? Dobře, že jste přišel. Zaplaťte mi a to rychle.“

Starosta zašeptal: „Třetí paní, ti dva nejsou ze sekty Rufeng, jsou to kultivující z hory Sisheng. Nemůžete...“

„Nestarám se, z jaké sekty jsou, ani odkud mají peníze.“

Chu Wanning se ohlédl po uprchlících, kteří se k sobě choulili a třásli se zimou. Pozvedl ruku a objevila se rudo-zlatá bariéra, která z jejich srdcí zapudila chlad. Pak otočil hlavou a zeptal se: „Kolik chcete?“

„Dva zlaté, devadesát tři stříbrných a třicet měďáků.“

I když třetí paní Sun byla odporná, neměli, kam by šli jinam. Chu Wanning chápal, že kdyby ji urazil, odnesli by to lidé, které sem přivedl. I když tím ztrácel tvář, vytáhl měšec a hodil jí ho.

„Uvnitř je asi osmdesát zlatých.“ Většina peněz zůstala u Xue Zhengyonga a právě teď toho u sebe moc neměl. Zůstaneme tady sedm dní. Spočítejte to a uvidíte, jestli vám to stačí.“

„To nestačí.“

Třetí paní Sun nikdy nespěchovala peníze služebnictvu, a proto vše přepočítala osobně.

„Osmdesát zlatých postačí tak na to, abyste tu zůstali tři dny. Navíc nemáte dost, aby to zahrnulo i i cenu jídla.“

„Vy...!“

„Pokud to nesmrtelnému pánu není po chuti, mohu to s vámi přepočítat. Obchodník počítat peníze umí a já vám vystavím účet za každého z nich.“

V ten okamžik se přihrnul i Mo Ran. Ani on neměl s sebou mnoho peněz a když se s Chu Wanningem složili, stačilo to na jídlo a nocleh pro padesát dva lidí na čtyři dny.

Třetí paní Sun zvedla zrak a usmála se svými jasně rudými rty: „Nechám vás tu čtyři dny. Když potom nebudete mít žádné peníze, budete muset všichni odejít, ať požár vyhasne nebo ne.“

Aby trochu ušetřil, Chu Wanning toho večera nic nejedl. Házel do řeky květy a pokusil se navázat spojení s Xue Zhengyongem. Pak se vrátil do svého pokoje.

Ten pokoj byl vybavený prostěji než obydlí vesničanů. Protože na ostrově mnoho domů nebylo, museli se tam všichni nějak vtěsnat. Chu Wanning nebyl zvyklý sdílet jednu místnost s cizími lidmi, a tak spal jen s Mo Ranem.

Svítilo se, ale Mo Ran nebyl k nalezení a nikdo nevěděl, kam odešel.

Chu Wanning si svlékl svrchní šaty. Byl to sice honosný oděv, ale tkanina nebyla o nic lepší než ta, ze které měl ušité své všednodenní ošacení. Na šatech teď ulpíval popel z požáru a krvavé skvrny.

Nabral si vědro horké vody a začal s praním, když se rozlétly dveře.

Chu Wanning se na něj přísně zadíval: „Kde jsi byl? Už je pozdě.“

Přinesl bambusovou krabici na jídlo. Venku bylo chladno a větrno. Nos mu zčervenal zimou. S krabicí v rukou, zvedl oči a řekl: „Šel jsem do domu třetí paní, abych poprosil o něco k jídlu.“

Chu Wanning strnul: „Ty jsi byl žebrat o jídlo?“

„To byl jen žert. Přinesl jsem něco k snědku.“

„Co to je?“

„Pařené knedlíky.“ Mo Ran upadal do rozpaků. „Je tam také miska rybí polévky a miska dušeného vepřového, ale naneštěstí žádný zákusek. Třetí paní mě sledovala až moc pozorně. Každý ve vesnici se jí bojí, proto se nikdo neodvážil dát mi ani sousto. Tak jsem šel do jejího domu a koupil jsem jídlo za stříbrnou dýku, kterou jsem měl u sebe.“

Chu Wanning se zamračil: „Má zlé srdce. Tu tvou stříbrnou dýku znám. Je dokonce vykládaná magickými drahokamy. Jak ji mohla získat tak lacino?“

„Tak lacino to zase nebylo. Usmlouval jsem s ní cenu dvaapadesáti porcí jídla. Všechny jsem poslal do kuchyně, aby s najedli,“ usmíval se Mo Ran. „Mistře, nemusíte si dělat starosti o ostatní. Jen to všechno pěkně snězte.“

Chu Wanning měl opravdu velký hlad. Posadil se ke stolu a začal mocnými doušky srkat horkou rybí polévku. Pak si vzal jeden pařený knedlík a začal jíst dušené vepřové. Třetí paní Sun byla lakomá. Moc masa jim nedala a ta troška byla dost tučná. Chu Wanningovi maso nechutnalo, ale pařené knedlíky byly docela dobré. Jeden snědl a hned si dal další.

Mo Ran uviděl vědro, ze kterého stoupala pára a zeptal se: „Mistr si bude prát šaty?“

„Ano.“

„Jsou to jen jedny svrchní šaty. Mistře, já vám je pomůžu vyprat.“

„Není třeba, udělám to sám.“

„Ne, to je v pořádku,“ namítl Mo Ran. Chtěl jsem si vyprat svoje oblečení.“

Přišel k lůžku a zvedl pár kousků šatstva, které tam předtím pohodil. Pak vzal vědro a vyšel ven.

Dvorek zalévalo jasné měsíční světlo. Mo Ran zvedl hlavu a zadíval se na nebe. V duchu si říkal, kdepak asi je Xue Meng, strýček, a ostatní. Kam se poděli Ye Wangxi a Nangong Si. Na obzoru za mořem stále zuřily ohně ničivého požáru, vzdouvaly se jako krvavé vlny, hořely ve dne v noci a jejich dým stoupal k obloze.

A co Song Qitong a... ten člověk.

Člověk, kterého v minulém životě nenáviděl tolik, že kvůli němu vyvraždil celou sektu Rufeng.

Ohnivě moře nejspíš jeho tělo dávno strávilo.

Mo Ran si povzdechl a přestal o tom přemýšlet. Položil vědro, nabral z nádrže studenou vodu, vyhrnul si rukávy a pustil se do praní.

Chu Wanning byl velice pečlivý a důsledný, ať už šlo o sestrojování robotů, nebo psaní knih. Když však šlo o praní nebo vaření, měl ve všem strašný zmatek.

Například, to Mo Ran, než dal šaty namočit, podíval se, jestli tam nezapomněl měsíc Qiankun a zda vyprázdnil všechny tajné kapsy a skrýše, aby omylem něco důležitého nezmačel. Chu Wanninga to ani nenapadlo.

Mo Ran tiše zíral na hromádku věcí, která vypadla z Chu Wanningových šatů.

Co to tam všechno je?
Kapesník s vyšitým květem jabloně haitang.
Tomu se naštěstí nic nestane.
Všechny možné druhy bylinek a pilulek.
Nic s nimi není.
Hrst cukroví.

Mo Ran neměl slov. Pozorně si je prohlédl a zdálo se, že to jsou sladkosti, které mu koupil, když byli ve vesnici Yuliang.

To je ještě nesnědl?
Mo Ran šaty obrátil a vyděsil se.
...Výbušný talisman?

Mo Ran zezelenal. S úlekem si prohlížel papírový talisman nasáklý vodou.

To je Chu Wanning tak lehkomyšlný? Copak to někdo může jen tak, beze všeho u sebe nosit? Ačkoli nebezpečí samovolného výbuchu je malé, přesto je to nebezpečný předmět. To je vtip?

Se zamračenou tváří začal Mo Ran šaty znovu prohlížet. Kromě podobných výbušných talismanů, talismanů pro vyvolávání a zažehnavání démonů, našel i papírek s kresbou malého dráčka – talisman draka stoupajícího k nebesům.

Moc si je neprohlížel. Většina papírových talismanů už stejně nebude k potřebě.

Mo Ran bezmocně zavrtěl hlavou a pomyslel si, že od nynějška už nemůže dopustit, aby si mistr pral sám.

Zatímco uvažoval, z tajné kapsičky vypadlo něco malého a bílého. Mo Ran se nepodíval. Myslel si, že to bude jen další kouzelný talisman. Bezděčně to sebral a teprve potom se podíval.

Stačil jediný pohled, a byl jako u vytržení.

Byl to starý brokátový váček s výšivkou kvítků mimózy. Kvítky dávno vybledly, jejich barva už nebyla tak jasná jako kdysi.

Pochyboval a byl také dost zmatený. Měl nejasný pocit, že ten váček je nějak známý. Musel ho vidět už někdy předtím, ale dlouho si nemohl vzpomenout kde.

Mo Ran hladil váček, černé obočí se zkrabatilo, v očích se mu zazářilo nesmělé světélko. Přebíral vzpomínku za vzpomínkou, a hledal, kde se v peřejích času vzaly ty drobné kvítky.

Světlo, dotek studeného plátna, barvy plynoucích roků.

Vzal váček do dlaně, obracel ho a prohlížel, ale nemohl si vzpomenout. Báł se, že v něm může být něco nebezpečného, jako výbušný talisman, a proto ho otevřel velmi opatrně.

Byl tam jen pramínek vlasů.

Ne, když se podíval pozorněji, byly to dva pramínky.

Dva propletené pramínky vlasů, svázané dohromady nití. Byly zapletené už dávno, celou dobu nerozlučné, i když už vypadaly jako nevzhledný chomáček. Ty dva odstíny černé se od sebe po pravdě daly odlišit jen těžko.

„Vlasy?“

Mo Ran byl překvapený. Před očima se mu mihl záblesk světla.

„Brokátový váček ...,“ zamumlal. „Váček hehuan...“

Najednou si vzpomněl. Ta vzpomínka přinesla pocit, jako by mu srdce spaloval oheň. Otřeseně vyvalil oči.

Iluze mistryně obřadů duchů.

Vzpomínal si.

Zlatý chlapec, nefritová dívka, Motýlí město, svatební obřad, věčný svazek – vzpomínal si.

*Spolu budou svorně kráčet pod nebem,
spolu budou duše, když těla spolkně zem.*

On... on si to všechno pamatuje!

Pamatuje!

Když on a Chu Wanning spolu uzavírali sňatek, zlatý chlapec a nefritová dívka jim ustříhli pramínky vlasů, které vložili do váčku hehuan a ten pak předali Chu Wanningovi.

To je ten brokátový váček.

„Jak je to možné?“

Mo Ranovi hučelo v hlavě, jak se mu do ní valila krev. Strnul.

„Jak je to možné...“

Ruce, které svíraly váček se roztřáslly a oči se rozzářily překvapením, strachem, nevírou, zmatkem, opojnou radostí i smutkem.

Mistr... Chu Wanning...

On... proč on... Proč si to schováváš?

175. kapitola - Místře, máte mě rád?

Chu Wanning právě dojídal poslední knedlík, když se otevřely dveře a vešel Mo Ran, který přinesl hromádku věcí a položil je na postel.

„Místře, v šatech byly nějaké papírové talismany, které jste nevyndal a vypadaly ven. Tady vám je dávám.“

Pak se svěšenou hlavou odešel.

Styděl se vzít brokátový sáček a Chu Wanninga se přímo zeptat. Měl pocit, že ať už by odpověď zněla jakkoli, bylo by to celé divné a nepatřičné. Chu Wanning se navíc pořád stydí a Mo Ran plácá hlouposti. Kdyby řekl něco špatného, byl by z toho nešťastný.

Ale co má potom dělat?

Mo Ran sevřel rty, černé oči mu žhnuly. Vypadal zmateně a roztržitě.

Najednou ho napadla naprosto neuvěřitelná věc.

Chu Wanning...

On ho má rád?

Mo Rana vyděsilo, jak odvážné má myšlenky. Zavrtěl hlavou a zašeptal: „To není možné...“

Je takové úsloví, které se hodilo právě pro tu chvíli: neviděl horu, protože stál přímo na ní.

Kdyby ten brokátový váček patřil někomu, na kom Mo Ranovi nezáleželo, například nějaké kultivující dívce, Mo Ran by věděl, na čem je, hned jak by tu věc uviděl.

Proč by si někdo schovával tolik let vlasy někoho cizího, kdyby ho neměl rád?

Bylo to docela jednoduché.

Mo Ran zahořel v okamžiku, kdy potkal Chu Wanninga. Lidé už jsou takoví. Čím víc jim na něčem záleží, tím víc o tom přemýšlejí, a čím víc, přemýšlejí, tím víc hloupnou, až nakonec ani nevědí, kde mají ruce a kde nohy. V každém pohledu hledají záhadu a ve chvíli mlčení skrytý význam.

Tak se původně prostinká záležitost dokolečka přežvýkává, až na jazyku zůstane divná, nedobrá hmota.

Neudělal nějakou chybu?

Nemýlí se?

Zapomněl to Chu Wanning vyhodit?

Vlastní prsty mu odpovídaly záporně, ale nedokázal vybědnout ze zmatených úvah. Prádlo ve vědru pral jako ve snách. Voda chladla, ale jemu se dělalo stále větší horko.

Mo Ran se neubráníl nutkání natáhnout krk a podívat se směrem k domu. Oknem, které tvořil zmuchlaný papír, nalepený ve starém dřevěném rámu prosvítalo světlo svíčky.

Světlo zablíhalo, stíny a světlo se střídaly a Mo Ranovi začalo v srdci rašit něco křehkého.

Kdyby ho Chu Wanning měl opravdu rád...

Kdysi byl nezlomným a otrlým Taxian Junem, a teď ani nestihl nedomyslet zbytek a celý zčervenal.

Mo Ranovi bylo horko a dostal žízeň.

Byla to neukojitelná žízeň. Jen jediný člověk ho mohl osvěžit. Jen jeho polibek ho mohl ukonejšit. Jen jediný člověk, muž, o kterém přísahal, že ho bude chovat v úctě, chránit a milovat.

Když pomyslel na tu úctu, měl pocit, jako by ho polili studenou vodou. Když předtím po Chu Wanningovi toužil tak, že se přestával ovládat, když si připomněl tohle, spolehlivě se vzpamatoval.

Ale dnes večer je to jiné.

Dnes večer mu ten vyšíváný váček v srdci zažehl plamínek, a nejen to, přikrmil ten plamínek otepí klestí nasáklého olejem.

Úcta.

Říkával si, že ta studená sprcha ho pokaždé zastaví. Ale teď se rozhořel takový oheň, že se všechna voda měnila v páru a on jen stojí a zmámeně se rozhlíží.

Mo Ran byl vyvedený z míry. To staré dobré zaklínadlo, „úcta“, konečně a úplně...

Selhalo.

Uvnitř Chu Wanning dojedl poslední knedlík. Chtěl si otřít ruce, proto přišel k posteli a začal se probírat tou změť, aby našel kapesník s vyšitým květem jabloně haitang.

Povzdechl si a pomyslel, že má opravdu špatnou paměť. Než šel prát, ani si nevzpomněl, že nevyndal věci z kapes a Mo Rana na to neupozornil...

„Hmm?“

Jak přemýšlel, všiml si tenkého červeného provázku pod hromádkou papírových talismanů.

Chu Wanningovi se skoro zastavilo srdce, Chtěl provázek z hromádky vytáhnout, ale ruce mu vypověděly službu. Neodvážil se ani pohnout. Po chvíli váhání zašátral v oblečení na hrudi.

Jak tápal a šátral, jeho výraz se změnil.

Opravdu ten váček s vyšitými kvítky mimózy nemá!

Chu Wanning se zašklebil. Zarazil se, na něco si vzpomněl – obvykle tak sice váček mistryně obřadů duchů nosil, ale slavnostní šaty, které mu daroval Xue Zhengyong měly tajnou kapsičku, která byla našitá na šikmo a šaty byly z velmi jemného hedvábí. Báł se, že by mohl váček ztratit, a proto ho vložil do kapsy u pláště.

Zadíval se na hromádku toho nepořádku a měl pocit jako by do něj uhodil hrom.

Drobnosti, jako bonbóny byly úplně nahoře, pod tím byly papírové talismany, a úplně vespod se zkoušela schovat červená šňůrka. Ten, kdo jí tam chtěl ukrýt asi sám zčervenal, mával rukama a opakoval si: „Nic jsem neviděl, nic jsem neviděl.“

Chu Wanning popadl dech a se špetičkou zbývající naděje vzal za provázek a vytáhl to z pod hromádky papírových talismanů.

... Opravdu.

S červenou šňůrkou brokátového váčku někdo hýbal; byla zavázaná úplně jinak, než jak to obvykle dělal sám.

Přes všechny jeho klid mu okamžitě zrudly tváře i uši, jako by se odtamtud chtěla vyvalit všechna krev. Rozvázal červenou šňůrku. Uvnitř byly dva pramínky vlasů, propletených už mnoho let dohromady, dva pramínky, na které mnoho let tajně myslel. Ve žlutém světle svíček se to odhalilo v celé své nahotě. Sevřel pěst.

Mo Ran se díval do jeho brokátového váčku!

Když se dost vynadával, zahrabal brokátový váček úplně dolů pod všechno to haraburdí!

Z toho poznání Chu Wanningovi málem praskala hlava, do které se valila krev. Srdce mu splašeně bilo a nechtělo se uklidnit. Tváře mu jen hořely.

Co má dělat?

Pochopil Mo Ran, co léta skrýval ve svém srdci?

... Je po všem.

Mo Ran má rád Shi Mingjinga. Kdyby zjistil, co k němu cítí, určitě by se zhrozil. Zhroutil by se ten křehký vztah, který mezi nimi vznikl?

Doufal, že se Mo Ran ničeho nedovtípil.

Vsázel na svou dlouholetou pověst člověka bez tužeb a doufal, že Mo Ran na nic nepřijde. Stává se, že když na něčí dlouhé trápení přijdou jeho milovaní, stane se to nejlepší, přijde úleva. Ale to nemůže být Chu Wanningův případ.

Je mu dvaatřicet let a je zvyklý být sám.

V raném mládí se Chu Wanning ocitl sám. Nikdy si nemyslel, že až mu bude třicet let, dostane možnost trávit čas s někým, koho miluje. Milovat někoho, to je nepochybně začátek vztahu, ale ten se také může zhroutit.

Chu Wanning váček odložil, a začal přecházet po pokoji sem a tam. Nakonec se zastavil před bronzovým zrcadlem.

Zvedl oči a zadíval se do zrcadla. To se už řadu let nepoužívalo a pokrývala ho silná vrstva prachu. Odráželo jen nejasný, rozpitý obraz. Zvedl ruku a zrcadlo otřel. Ukázala se tvář, která nesla množství nedokonalostí.

Na povrchu zrcadla byla dlouhá, rovná rýha, která se dotýkala koutku jeho pravého oka. Chu Wanning zamrkal a zahleděl se sám na sebe.

„Jsi pěkně ošklivý.“

Z muže v zrcadle byl rozzlobený a zklamaný zároveň.

„Jak mohu... jak můžeš vypadat takhle?“

Dobře věděl, že Mo Ranovi se líbí štíhlí, jemní a půvabní mladíci.

On nic takového nepřipomínal.

Neměl sice vrásky, ale s plynoucími léty zmohtněl. Chu Wanning je už dospělý, starší muž, nemá v sobě ani za nehet vřelosti nebo něžnosti. Jak by si mohl s někým mladším vykládat o lásce? Ani nemluvě o tom, že tím někým je jeho vlastní žák.

Kdyby se to rozneslo, měli by z toho ostudu všichni, on, i celá hora Sisheng, Mo Rana nevyjímaje.

A navíc, zatímco pět let spal, Shi Mingjing vyrostl ještě do větší krásy a elegance. I když se neusmíval, oči měl krásné jako zářící hvězdy spadlé z nebe. Znovu se zadíval na muže v zrcadle.

V jeho očích se zračily jen drsná nelaskavost a pýcha, které by sotva někoho potěšily

Když se oni dva porovnají, je jasné, kdo je vítězem. Jeho by si vybral leda blázen.

Chu Wanning hleděl na zlatavý povrch zrcadla. Pomyslel si, že kdyby si mohl ubrat deset let a dokázat, aby se ten ošklivý chlapík v zrcadle zamiloval do někoho, komu je právě něco přes dvacet, snad by mohl sebrat dost horkokrevné odvahy, aby se vyznal, a nevadilo by mu, ani kdyby ho pak ztloukli až do krve.

Ale on není ten mladík.

Už dávno není mladík a ocitl se v politováníhodném stavu, kdy mu zůstaly jen jeho podezřívavost, jeho příkrost, a nevlídná tvář, která dokáže děti vyděsit až k pláči.

Mo Ran dosáhl vrcholu svého půvabu a Shi Meiova krása by dokázala otřást celými říšemi.

On je jen nevzhledný chlapík, který má mládí dávno za sebou. Už se neodvažuje o něco usilovat a ze všeho nejraději by se někam schoval.

Chce už jen svůj klid. Už si nedovolí ani o takových věcech uvažovat. Chce jen aby se do někoho opravdově zamiloval a ve jménu svého mistra se k tomu člověku choval čestně.

Měl pocit, že to úplně stačí.

Je to uspokojivé.

V tu chvíli se za jeho zády ozvalo zavržení. Chu Wanning se neotočil. V bronzovém zrcadle viděl Mo Rana, který dovnitř nesl dřevěné vědro.

Ani jeden z nich nepromluvil a zrcadlo bylo pořád stejně zašlé. Chu Wanning v něm viděl vysokou postavu stojící u dveří, ale neviděl výraz tváře ani, co se mu odráží v očích.

Ačkoli si to všechno zopakoval snad stokrát, Chu Wanningovi se rozbušilo srdce. Nechtěl, aby si Mo Ran všiml jeho rozpaků, a proto si rozpustil vysoko vyčesaný ohon, stuhu sevřel mezi zuby, sklonil hlavu a předstíral, že si před zrcadlem upravuje vlasy.

Myslel si o sobě, že je náramně chytrý. V zubech má stuhu do vlasů, takže přece nemůže mluvit, tedy –

Ruka se dotkla zadní strany jeho ucha. Chu Wanning se zachvěl. Snažil se to potlačit, ale nemohl. Celý se roztřásl.

Nebyl zvyklý na cizí doteky, a navíc, tím, kdo se dotkl jeho ucha byl Mo Ran. Hrubá kůže jeho široké dlaně se otřela o jemnou pokožku ucha. V mžiku mu na zádech naskočila husí kůže.

Chu Wanning pořád klopal oči. Měl strach, že kdyby teď zvedl hlavu, i když tu bylo šero, i když zrcadlo bylo matné, muž za jeho zády by mohl poznat, jak moc se červená.

Zahryzl se do stuhu, aby se uklidnil.

„Už jsi dopral?“

„Ano.“

Mužův hlas byl hluboký a chraplavý.

Chu Wanning cítil jeho blízkost. Z jeho těla čísel noční chlad, ale ani ten nedokázal překrýt přitažlivou sílu, která z něj vyzařovala. Z té síly se mu zatočila hlava, myšlenky se zpomalily a zakalily. Nedokázal se otočit.

Mo Ran mu vrátil neposlušný pramínek vlasů na místo a řekl: „Mistře, právě jsem ...“

Co to chce říct?

Chu Wanning se znovu zakousl do stuhu, sklopil oči a měl pocit, že mu srdce přestává bít.

Zdálo se, že je to moc těžké, než aby se to dalo vyslovit. Mo Ran se odmlčel a změnil téma.

„To nic, zapomeňte na to. Je už pozdě, proč se češete?“

Chu Wanning neodpověděl. Vnímal jen, že tělo za ním je až příliš blízko.

Je tak horké.

„Chystáte se jít ven?“

„Ne, jenom chci umýt nádobí,“ odpověděl Chu Wanning.

„Já vám pomůžu.“

„Mám snad ruce i nohy.“

Mo Ran, který pořád stál těsně za ním, se rozesmál. Nemotorně hledal slova: „Není špatné mít ruce i nohy, ale mistr je takový nešika. Bojím se, že by mohl nádobí rozbít.“

Když Mo Ran viděl, že na to nic neříká, pomyslel si, že by mohl dostat špatnou náladu. Přestal se smát a se vší vážností prohlásil: „Venku je zima. Nezapomeňte se pořádně obléct.“

Chu Wanning odpověděl zvukem, který zněl jako něco mezi „hm“ a „pche.“ Ten zvuk byl nezřetelný, ale jeho uším zněl příjemně, pohladil křehký výhonek rašící v jeho hrudi a se rozvlnil jako ve vánku. V krku mu ohryzek poskakoval nahoru a dolů. Černé oči padly na bílé hrdlo, které vykouklo z šatů, když Chu Wanning sklonil hlavu.

Cítil se ještě zklamanější. Bezděčně polkl, a snažil se ztišit svůj dech, aby ho Chu Wanning neslyšel.

Pak se Mo Ran zhluboka nadechl a s nuceným úsměvem řekl: „To zrcadlo je ale špinavé.“

„Už dlouho ho nikdo nepoužíval.“

„Mistře, vy v něm nic nevidíte, že? Podejte mi hřeben, já vás učešu.“

Chu Wanning znovu kousl do bílé stuhu, ale než dokázal odmítnout, Mo Ran už držel stuhu do vlasů ve svých vlastních rtech. Nezbylo mu než rozevřít zuby a dovolit Mo Ranovi, aby mu vyčesal a svázal vlasy do ohonu a předstírat pohrdavé odfrknutí: „Víš vůbec, jak to máš udělat? Umím se učesat sám.“

„Zapomněl jste mistře? V Prameni broskvových květů jsem vás česával já.“

Chu Wanningovi došla řeč. Xia Sini patřil k trapným příhodám z minulosti, které si nechtěl připomínat. Zavřel oči, zamračil se a nechal Mo Rana, aby ho česal.

Jeho horká dlaň se vytrvale dotýkala ucha. Cítil se nepříjemně. Husí kůže mu naskočila všude a v ústech mu vyschlo.

Zamračil se ještě víc.

„Proč už to není hotové?“

Mo Ran se zasmál: „Vy pořád tolik spěcháte. Nebojte se, bude to za chvíli.“

Jeho hlas zazněl blíž než předtím, ulpíval na zadní straně ucha. Chu Wanning křečovitě sevřel ruce ukryté v širokých rukávech.

Nevěděl, jestli to není jen jeho představa, ale vždy měl dojem, že Mo Ran má těžký dech, který vyvolává pocit, že je tu divoká šelma, připravená se na něj vrhnout a způsobit mu krutou bolest. Měl pocit, že za ním číhá tygr nebo vlk, a ten ho přitiskne k zrcadlu, hladově se mu zakousne do hrdla a bude polykat krev, která proudí v jeho žilách.

Lidé často mívají velmi správné pocity. Chu Wanning však tomu, co cítil, nedokázal uvěřit, protože si tak málo cenil sám sebe.

Byl si jistý jen tím, že když zvedne oči a spatří v zrcadle jejich dvojníky, toho druhého Mo Rana a druhého Chu Wanninga, touha přemůže zbytky rozumu, všechno spálí jako oheň a zůstane jen popel a dým.

Co to dělá?

Stuha do vlasů?

Ale ta stuha je uvázaná úplně špatně!

Mo Ran zatoužil Chu Wanninga přitisknout na omšelý toaletní stolek, stuhou mu zavázat oči, vzít jeho bradu do dlaně a hladově ho políbit. Políbit ho tak, až ochutná sladkost jeho úst a bude jemně sát špičku jeho jazyka. Měl by Chu Wanninga políbit na ucho a pak olíznout tu pihu za ním. Dech mu ztěžkl. Nosem by se dotkl jeho ucha a zašeptal ...

„Chu Wanningu, můj dobrý mistře. Proč jste si schovával ten brokátový váček?“

„Wanningu ... Wanningu, máš ... máš mě rád?“

Srdce jako kdyby mu mělo puknout. Krev mu vřela v žilách a oči měl zrudlé a zvlhlé.

176. kapitola - Místře, kupte sí mě

Chu Wanning si svázal vlasy do ohonu a šel ven, umýt nádobí. Byly to jen tři misky, ale on se dlouho nevracel.

Mo Ran seděl na posteli. Byl rozčilený a nevědomky zarýval prsty do škvír mezi matrací. Čas od času vyhlédl z okna.

Přemýšlel.

Co mám dělat?

Kde budu dnes v noci spát?

Vypadalo to prostě, ale všechno to byly smrtelně vážné otázky.

Mo Ran si nebyl jistý tím, co zamýšlí Chu Wanning, ale bylo jasné, že bojuje sám se sebou, sváří se v něm rozum a touha.

Zvedl se závěs. Chu Wanning se vrátil, nesl misky a zvenku sem pronikl studený závan. Podíval se na Mo Rana, který pořád seděl na lůžku. Plamének svíčky zapraskal. Jeho pohled se zdál být až něžný, ale vzápětí odvrátil oči.

Mo Ran pak už uviděl jen, jak si sedá ke stolu, zády k němu.

„Mistře, vy ještě nejdete spát?“

Jakmile mu ta slova vyšla z úst, měl pocit, že všechno řekl špatně. Ať to probíral z jakékoli strany, vyznívalo to, že je tak lačný a netrpělivý, že svého milence musí nedočkavě popohánět do postele.

Chu Wanning se ani neohlédl a odvětil: „Mám ještě něco na práci. Jestli jsi unavený, běž spát.“

„Mně se taky nechce spát. Mistře, co budete dělat? Já vám pomůžu.“

„Ty mi moc nepomůžeš. Chci přes noc vyrobit nějaké květy pro přenos zvuku,“ řekl Chu Wanning, zvedl ruku, lusknul prsty a vytvořil křehký, zlatý květ jabloně haitang a položil jej na stůl.

Květ vznikl z Chu Wanningovy duchovní energie. Mohl uchovávat krátké ústní vzkazy a používat se k přenosu zpráv. Byla to zvláštní technika, kterou nikdo jiný neovládal.

Mo Ran vytáhl židli a sedl si ke stolu naproti. Jednou rukou objímal opěradlo židle a druhou si podpíral bradu.

„Proč to mistr dělá?“

„Na prodej.“

„Hmm?“

Když Chu Wanning slyšel Mo Ranův překvapený tón, zvedl oči a pokradmu se na něj zadíval.

„Na to, abychom na ostrově Feihua mohli zůstat sedm dní, nemáme dost peněz. Nechce snad třetí paní Sun uzavírat dobré obchody? Tak je s ní udělám. Zvuk zaznamenaný v květu nikdy nezmezí, zlaté světlo bude pořád zářit. Jen se podívej, jak ověšená zlatými a stříbrnými šperky, které ovšem nezají. Myslím, že má ráda třpytivé věci. Hotovo. Zítra to budu nabízet na ulici. Uvidím, jestli po tom zatouží.“

Mo Ran nedokázal zadržet výbuch smíchu.

„Mistr... mistr bude prodávat květiny?“

Chu Wanningův výraz se změnil. Za žádnou cenu se nechtěl srovnávat s nějakými trhovkyněmi a pouličními květinářkami, a proto prkenně odvětil: „Květiny vytvořené magií nelze považovat za květiny.“

„Tak to já zítra půjdu prodávat s vámi.“

Chu Wanning už neřekl ani slovo. Sklonil hlavu a vyrobil další čtyři nebo pět květů. Teprve potom tiše pronesl: „Jak chceš, jen jestli se nebudeš stydět.“

„Proč bych se měl za vás stydět?“

Květy sice nevoněly, ale díky světlu, které se z nich linulo, byly nádherné. Zlaté světlo ozářilo jeho tvář i jeho černé oči. Usmál se a řekl: „Bojím se, že třetí paní Sun mistra přemluví, aby jí je prodal všechny. Za kolik je chce mistr prodávat?“

„Ani na stovku květů se nespoteřebuje příliš duchovní energie. Co tak prodávat je po třech měďácích?“

Chu Wanning se na něj znovu zadíval, zamračil se a pak se váhavě zeptal: „Je to moc drahé?“

Mo Ran si povzdechl, neřekl, že je to drahé, ani laciné. Prohlásil jen: „Mistře, vy se nikoho na cenu neptejte. Budu je prodávat sám.“

„Proč? Já ty květy vyrobil a já určím cenu.“

„Tři měďáky. Mistře, vy jste vznešený nesmrtelný Beidou, a tohle jsou vaše večerní květy haitangu, které jsou i ve světě kultivace nevídanou vzácností a vy je chcete prodávat za tři měďáky?“

„Nikdo je ode mne nikdy nechtěl. Nemají jiné požití než komunikaci a pak ještě vypadají pěkně. Myslím si, že je to za ně dost.“

Mo Ran měl co dělat, aby nevyprsknul smíchy. „Co kdybyste je raději prodal mně? Zaplatím vám hned.“

Chu Wanning se zarazil, jen napůl zhmotnělý květ haitangu přišel o zdroj síly. Jeden zlatý okvětní lístek opadl. Natáhl ruku a tiše pronesl: „Dohodnuto.“

Mo Ranovi se nedostávalo slov. Zašátral po svém váčku na peníze, ale ke své hanbě zjistil, že podobně jako Chu Wanning už všechno utratil.

Vzhlédl a spatřil, že ho Chu Wanning sleduje s neveselým úsměvem. Zastyděl se ještě víc a zamumlal: „Mistr ví, že už žádné peníze nemám a ...“

Chu Wanninga jeho počínání pobavilo: „Spískal sis to sám, když jsi řekl, že mám prodat tobě.“

„Já...“

Zarazil se uprostřed věty a zbytek slov raději spolknul.

Najednou měl pocit, že Chu Wanning mluví dvojsmyslně. Jako kdyby Chu Wanning chtěl říci: „mám prodat své květy tobě,“ ale byl příliš pohodlný, než aby tu větu dokončil. Znělo to, jako by Mo Ranovi nabízel své půvaby za peníze.

Neodvážil se dívat Chu Wanningovi do očí, ze strachu, aby neprokoukl jeho špinavé myšlenky. Pohlédl na jeho ruce a zjistil, že Chu Wanning své nádoby myl v ledově studené vodě, protože mu prsty zčervenaly chladem.

Mo Ran o ničem nepřemýšlel, neměl na to čas. Popadl ruku ležící na stole a sevřel jí do svých dlaní.

Chu Wanning byl otřesený. Předstíral klid a natáhl ruku pro peníze, ale žádné mince nedostal. Místo toho ho sevřely dvě silné dlaně. Dlaně horké a pevné jako železo.

„Co to děláš?!“

Mo Ran neměl žádné postranní úmysly. Chtěl jen Chu Wanninga zahřát a teď se cítil ublíženě.

Takové bouřlivé odmítnutí nečekal. Na chvíli strnul.

Zírali na sebe v šeru, které se pokoušelo zahnat blikající plamének svíčky. Chu Wanning začal najednou slzet a tíživé ticho přerušilo jeho burácivé kýchnutí.

Chu Wanning věděl, že se zachoval přehnaně. Sevřel rty a snažil se nekýchat. Měl nepříjemný pocit.

Když Mo Ran sledoval jeho mlčení, klíček v jeho nitru začal růst. Natahoval svůj křehký stonek, zašimral ho po hrudi, lechtal ho víc a víc.

„Mistře...“

„Vy...“ zarazil se. Nevěděl, co od něj vlastně čeká. Rozum mu říkal, aby s tím přestal. Dál už neříkal nic.

Ale, přestože svou otázku nevyslovil, Chu Wanning odpověděl rozhodným: „Ne.“

Mo Rana to překvapilo: „Co myslíte tím ne?“

„Ať už chceš říct cokoli, odpověď zní ne.“ Chu Wanning se mračil a ježil jako kočka, která cení zuby, aby bránila svůj dvoreček. „Dej ty ruce pryč.“

Mo Ran odtáhl dlaně a položil je na područky. Vypadal velmi krotce.

Chu Wanning se znovu pustil do květu a vytvořil mu nový okvětní lístek.

Mo Ran se cítil trochu rozzlobeně, ale pod tou trochou hněvu se skrývala bezmoc. Po chvíli řekl: „Mistře, já se vás vlastně chtěl jen zeptat, jestli vám není zima. Chtěl jsem vás... chtěl jsem vás zahřát rukama.“

„Není mi zima.“

Lháři. Ruka, které jsem se dotkl byla studená jako led.

Chu Wanning měl dojem, že je dost divné, aby tu tak spolu seděli a proto poručil: „Jestli už nic nemáš, jdi spát. Zítra spolu budeme prodávat květy.“

Kdysi říkával: budeme cvičit, budeme meditovat, nebo budeme číst.

Budeme prodávat květy...

Mo Ran se pokoušel ovládnout, ale nedařilo se mu to. Černé oči, ve kterých se odrážela postava osvětlená slabým svitem svíčky, se smály. Vydal nosový zvuk, ale nedokázal se pohnout.

„Jdi spát.“

Mo Ran se podíval na postel.

Rozhodl se, že za žádnou cenu neusne dříve než Chu Wanning.

Nevěděl, jestli má spát v posteli nebo na zemi, všechno záviselo na Chu Wanningovi. Kdyby on spal na kraji a udělal mu místo, lehl by si do postele.

Kdyby Chu Wanning ležel uprostřed... pak by se musel chovat slušně.

Mo Ranovi zrudl obličej, jako by myslel na něco nepoctivého. „Já ještě nebudu spát.“

„Proč tady vyseďáš?“ mračil se Chu Wanning.

Mo Ran zamával rukou, zamnul štíhlými prsty a vzlétl ohnivý motýl stvořený z duchovní energie.

Chu Wanning nevěděl, co říci.

„Vydělávám.“ S lusknutím prstů se motýl snesl na hromádku květů, které tam nakupil Chu Wanning. Motýl usedl na květ, mával svými ohnivými křídly a střídavě nořil dlouhý sosák do středu květu. „Ten bude dražší, já mám totiž černé srdce. Deset zlatých za kus.“

Chu Wanning sledoval, jak oslnivě zářící motýl poletuje sem a tam, dokud si nevybral jiný květ a nezačal olizovat jeho růžové pestíky.

Chu Wanningova tvář potemněla.

„Mo Weiyu!“

„...Co je?“

Dostal takový vztek, že nevěděl, co dělat ani co říkat.

Když se nakonec uklidnil, jen zachraptěl: „Tři měďáky za kus, ani o chlup víc.“

Mo Ran se rozesmál.

Chvíli se smál, pak vyčaroval dalšího ohnivě červeného motýla a podal ho k němu. Motýl zlehka dosedl na květ v Chu Wanningových prstech.

„Kdybych je prodal někomu jinému, bylo by to deset zlatých. Myslím, že je to přiměřená cena.“

„Tak je prodej mně!“ Chu Wanning zadržel dech a vyhrkl: „Prodám je za vyšší cenu, ale zkrátka nemohou být dražší než mé květy haitangu.“

Pak se zamyslel a dodal: „Teď u sebe žádné peníze nemám. Dám ti to, až se vrátím na horu Sisheng.“

Mo Ran se vesele ušklíbl a vykouzli třetího motýla. Zářil a poletoval kolem Chu Wanninga jako kdyby tančil a Mo Ran si podepřel hlavu svou silnou paží barvy zralého obilí. „Co mi to tu povídáte?“ řekl tlumeným hlasem.

„... Tím chceš naznačit, že mi nevěříš?“

„Ne,“ zamumlal.

„Ne.“ Chu Wanning vystrčil bradu, a tvářil se nadmíru rozzlobeně. Už se rozhodl. Když mu Mo Ran odmítá důvěřovat, dá tomu drzounovi za vyučenou.

Ten drzý člověk, který neměl úctu ani k vysokým nebesům ani širé zemi, se zazubil ještě víc. Jeho hlas zněl hluboce a zastřeně: „Ne, já jen chtěl říct...“

Copak jsi chtěl říct?

Chu Wanning čekal, až se vymáčkne, a pokoušel se ovládnout.

„Kupte si mě.“

Není známo, zda šlo o vědomé nebo nevědomé přeroknutí, kdy ten člověk chtěl původně povědět: „kupte si mého kouzelného motýla,“ a náhodou z toho vyšel takový podivný dvojsmysl. Pořád si podpíral hlavu, s vážnou tváří a lehkým úsměvem se díval na Chu Wanninga: „Vám za peníze nic prodávat nebudu.“

Takovou odpověď nečekal. Chu Wanning byl ohromený. Celý zrudl.

Bylo už pozdě, a pokoj byl plný květů a motýlů na prodej. Ani jeden z nich však nechtěl jít spát jako první.

Co se honilo hlavou Mo Ranovi, není třeba příliš rozvíjet. Rozhodl se, že s dalším počká, dokud Chu Wanning neusne. Chu Wanning sice nevěděl, co má za úmysly, ale nebyl to žádný hlupák. Nebyl si jistý tím, co podnikne a chtěl vědět, co se dnes v noci stane.

Bude spát v posteli... nebo na zemi?

Měl sice neodbytný pocit, že kdyby si Mo Ran lehl do postele, číhalo by na něj velké nebezpečí, které by jen rostlo, ale neměl dost vůle, aby ho odehnal.

Naopak, v srdci mu klíčila naděje, že se Mo Ran unaveně zvedne, prohlásí, že se mu chce spát a lehne si na lůžko.

Jak to, že ještě není ospalý?

Chu Wanning i Mo Ran usilovně přemýšleli, a přitom si hráli s květkami a motýly.

Jdi spát, lehni si do postele jako první a já pak...

„Mistře.“

„Hmm?“

„Nejste unavený? Už je pozdě. Proč si nejdete odpočinout?“

„Není třeba. Já jsem na takové věci zvyklý.“

Uplynuly další dvě hodiny.

„Mo Rane.“

„Hmm?“

„Proč tu pořád sedíš?“

„Udělám víc motýlů. Jestli je mistr unavený, ať jde spát.“

Chu Wanning napjal všechny síly, aby potlačil zívnutí. Zatnul zuby a tvrdohlavě prohlásil: „Já ještě nejsem ospalý.“

Za nějakou dobu už nebylo v pokoji k hnutí, protože všude byla záplava květů a motýlů. Zlatá a rudá barva se vzdouvaly a mísily.

Chu Wanning nakonec podlehl únavě a usnul na stole.

Na špičce prstu mu dosud lpěl nehotový květ haitangu. Jeho dech rozechvíval květní lístky. Mo Ran se k němu přikradl, opatrně mu vzal nedokončený květ, položil jej na stůl a vzal ho do náruče.

177. kapitola - Mistr předstírá spánek

Chu Wanning nespal dva dny. Usnul tvrdě a Mo Ranovy dotyky byly velmi jemné. Proto se nevzbudil, když ho Mo Ran ve své náruči odnesl na lůžko.

Mo Ran ho položil doprostřed postele, opřel o polštář a přikryl.

Potom však neodešel. Místo toho si okouzleně prohlížel jeho tvář, píd' po pídí, od černého obočí po úzké rty.

Krása.

Jak je možné, že jeho mistr, jeho pán, vypadá tak pěkně?

Byl tak krásný, že od něj nemohl odtrhnout oči. Srdce mu měklo, ale dolní část jeho těla poněkud tuhla.

Naskočila mu husí kůže a hrdlo se mu svíralo. Uvědomoval si, že je to špatný nápad, ale teď, když byla Chu Wanningova tvář jen kousek od té jeho, jeho blízkost ho hřála jako malý plamínek a zachytávala se jeho šatů jako nespočet malých drápků, tahala za ně a ponoukala ho, aby se svlékl do naha a lehl si do vyhřátého lůžka k němu.

Snad proto, že Mo Ranovi hučela krev v žilách jako dravá povodeň, nebo proto, že úderý jeho srdce zněly jako rachocení válečného bubnu, možná proto, že jeho oči planuly tak, že pálily i někoho, kdo tvrdě spí...

Zkrátka, Chu Wanning se vzbudil a otevřel oči.

Nikdo nevydal ani hlásku. Mo Ran jen zaraženě stál na místě. Chu Wanningovu ospalost nahradilo zděšení, fénixí oči se do široka rozevřely a setkaly se s Mo Ranovým žhavým pohledem.

Chu Wanninga se zmocnil strach: „Co to děláš?“

Mladíkovi nebylo dost dobře vidět do obličeje. Pomalu se skláněl blíž. Chu Wanning byl tak poděšený, že se neodvážil ani hnout.

„Ty...“

Byli si stále blíž a blíž.

Srdce mu hlasitě bilo.

„Šaaa!“

Od boku lůžka se ozval tichý zvuk. Světlo se ztlumilo a padly stíny, ve kterých se všechno zdálo být ještě zastřenější a nezřetelnější.

Mo Ran se naklonil a zatáhl závěs lůžka. Narovnal se a posadil na okraj postele.

Sklonil hlavu, pohlédl na ležícího Chu Wanninga a zašeptal: „Všiml jsem si, že mistr usnul a chtěl jsem zatáhnout závěs. Netušil jsem, že vás tím vzbudím.“

Chu Wanning neřekl nic. Zapřel se o polštář, otočil hlavu a zadíval se na něj.

Za Mo Ranem plandal uvolněný tmavožlutý závěs. Světlo, které pronikalo skrz bylo slabé a matné, jako by svítilo skrz námrazu, která se v zimě udělá na oknech. Na to, aby rozeznal mladíkovu pohlednou tvář, tu bylo moc šero. Jenom jeho oči se ve tmě třpytily jako hvězdy.

Mo Ran ho z ničeho nic oslovil: „Mistře.“

„Hm?“

„Chtěl bych se vás na něco zeptat.“

Zdálo se, že jeho žák potmě sebral odvahu.

Chu Wanningovi se sevřelo srdce, když si pomyslel: to se mě chce zeptat na ten brokátový váček?

Tvářil se lhostejně, ale na hrudi jako by mu ležel těžký kámen.

Nemohl by ještě předstírat, že spí?

„Kde mám spát já?“ ozval se Mo Ran.

To Chu Wanninga připravilo o řeč.

Celou noc se dřel a snažil a teď má Mo Ran skončit na podlaze.

„Ta postel je moc malá.“

Popravdě, litoval svých slov hned, co se zeptal. S jeho až příliš zdravým a silným tělem by bylo lepší, kdyby vedle Chu Wanninga nespál. Dobře věděl, jak silná touha se někdy dokáže muže zmocnit.

„Vyspím se na zemi... nejsou tu ještě přikrývky?“

„Tady je nějaká přikrývka. Nebude ti zima?“

„Ne, dám si pod sebe slámu.“

Mo Ran se vydal ven pro slámu, donesl jí celou kupu a rozprostřel po podlaze. Chu Wanning, kterého vyrušil, už nespál. Zpola se zvedl, jednou rukou si podepřel hlavu a druhou zvedl závěs. Mlčky sledoval, jak druhý muž pro sebe chystá lůžko.

„Dobrou noc, mistře.“

Ulehl v šatech a přetáhl přes sebe přikrývku.

Chu Wanning souhlasně zabručel: „Hm.“

Když Chu Wanning viděl Mo Ranův upřímný výraz, ulevilo se mu. Začal předstírat, že je mu zima a chystal se zatáhnout závěs lůžka.

Mo Ran se zvedl.

„Co je?“

„Já zhasnu.“

Vstal a sfouknul svíčku.

Pokoj se ponořil do ticha. Na posteli ležel mistr, na zemi jeho žák. Oba se dívali na zářící květy a motýly a oba byli ponořeni v myšlenkách.

„Mistře.“

„Co zase máš? To ještě nespíš?“

„Za chvíli budu spát.“ Mo Ranův hlas zněl v nočním tichu měkce. „Jen bych vám chtěl něco říct.“

Chu Wanning sevřel rty. Srdce mu sice nebylo tak překotně, jako když ho polekaly vlastní nápady, ale v ústech mu přesto vyschlo.

„Chci jen říct, že mistr nemusí být pořád tak skromný, když spí. Pokaždé spíte úplně v koutku.“

V jeho hlasu se tajil smích, znělo to trochu rozpustile, ale příjemně.

„... Jsem na to zvyklý.“

„Proč?“

„V pokoji mám většinou nepořádek. Kdybych spadl, mohl bych se poranit třeba o pilník nebo dláto na zemi.“

Mo Ran jen tiše naslouchal.

Chu Wanning čekal na odpověď a když žádná nepřišla, zeptal se: „Co je?“

„Nic.“

Chu Wanning otočil hlavou a za tenkou clonou závěsu, v záři květů jabloně haitang a motýlů spatřil, že se k němu na podlaze posouvá blíž.

Mo Ran si lehl a se smíchem prohlásil: „Když jsem tady, tak se mistr nemusí bát. Když spadnete, o nic se neporaníte.“

Odmlčel se a pak nenuceně dodal: „Jsem tu totiž já.“

Mo Ran uslyšel, jak muž na posteli slabě odfrknul a pak tiše řekl: „Máš tak ztvrdlé svaly na ruku, že by to nebylo o nic lepší než spadnout na dláto.“

Mo Ran se zasmál. „Mám ještě něco tvrdšího, co mistr ještě neviděl.“

Chtěl se pochlubit svými prsními svaly, ale než nabral dech, došlo mu, co právě plácnul. Lekl se a rychle zadrmolil: „Já to tak nemyslel.“

Když Chu Wanning slyšel tu první větu, mlčel a cítil se trapně. Když padla ta druhá, nálada poklesla, jako by se oba propadli někam to propasti.

Samozřejmě, že až moc dobře věděl, že Mo Ran je vybaven tak pevnou a mocnou zbraní, že se z ní lidé třesou víc než z ostrých čepelí, kterými opatřil své roboty. Nehledě ke knížečce kultivačních žebříčků, kterou kdysi četl, se s ní už seznámil na vlastní kůži, tedy přesněji, dotkl se jí přes šaty. Z něčeho tak ohromujícího přímo naskakuje husí kůže.

„Chce se mi spát,“ podrážděně odpověděl Chu Wanning.

„... Dobře.“

Ale jak by mohl usnout?

Rozlévala se kolem nich spalující láva lásky, olizovala jejich rozpraskané hrudi. V místnosti vládlo takové ticho, že slyšel dech toho druhého a šelestění, jak se převaloval v posteli.

Mo Ran si složil ruce pod hlavu a otevřel oči. Rozhlížel se po pokoji plném třepetajících, ohnivě červených motýlů. Jeden kouzelný motýl se snesl na závěs lůžka, a ten se červeně rozzářil.

V tom tichu Mo Rana najednou něco napadlo.

Tehdy, v jezeře Jincheng mu ten, který ho zachránil ze snu Jívy trhající srdce, do ucha zašeptal pár slov.

Tehdy byl tak vyčerpaný, že si nebyl jistý, jestli neblouzní. Když teď o tom přemýšlí, má dojem, že slyšel správně.

Snad je to pravda.

Slyšel, že mu Chu Wanning řekl: „Já tě mám taky rád.“

Mo Ranovi bušilo srdce stále rychleji a rychleji. Drobnosti, kterých si předtím nevšímal, teď rašily, měnily se ve svěží, křehké lísky, které, živěné jeho vlčí chtivostí, vyrůstaly v košaté stromy, které sahaly až k nebi.

V hlavě mu hučelo a oči se mu zamžily. Čím víc o tom přemýšlel, rostl v něm pocit, že je něco špatně...

„Já tě mám taky rád.“

Já tě mám taky rád...

Kdyby se přeslechl, kdyby to Chu Wanning nikdy neřekl, proč by se jinak, po probuzení odmítal přiznat, že to byl on, kdo ho zachránil ze snu Jívy trhající srdce?

A pokud se nepřeslechl...!

Pokud to tehdy Chu Wanning opravdu řekl...

Mo Ran se zprudka posadil. Byl tak rozrušený, že se sotva ovládal. Vykřikl: „Mistře!“

Třebaže se muž skrytý za závěsem neozval, Mo Ran pokračoval: „Když jsem dneska pral oblečení, něco jsem našel. Byl to...“

Za závěsem bylo ticho.

„Víte, co to bylo?“ Jakmile to vyslovil, zmocnila se ho plachost. Opravdu se na to Chu Wanninga úplně bláznivě zeptal.

Z druhé strany nepřišla žádná odpověď.

Mo Ran zaváhal. Oči temné a vlhké.

„Mistře, jste ještě vzhůru? Slyšel jste mě...“

Na lůžku zakrytém závěsem ležel Chu Wanning bez hnutí, jako by skutečně usnul. Mo Ran dlouho čekal, nechtěl se nechat odradit. Několikrát natáhl ruku, aby roztáhl závěs, ale pokaždé se zarazil.

„Mistře,“ zašeptal a lehl si.

Jeho hlas byl velmi tichý.

„Proč si mně nevšímate?“

Chu Wanning se kvůli němu samozřejmě nehodlal obtěžovat.

Ležel v posteli, celý bezradný. Bystrou mysl, na kterou byl tak hrdý, zastřel nepopsatelný zmatek. Ležel v posteli, civěl na tmavý závěs a pomalu a ztěžka uvažoval: o co to sakra Mo Ranovi jde?

Hlavou mu letěla spousta nepravděpodobných domněnek. Na tu nejjednodušší odpověď si netroufl ani pomyslet, neodvážil se představit si, že ho Mo Ran má rád.

Byl jako hladový člověk, který se dostal ke křupavému masovému pirohu. Protože něco takového se nabízelo jen zřídka, byla to pro něj zvláštní pochoutka. Spořádal všechnu křupavou kůrku a když se měl zakousnout hlouběji, začal váhat.

Chu Wanning naslouchal tichému, ale znepokojivému šeptání za závěsem.

Tiše si přetáhl příkrývku přes bradu a nos, takže z něj byl vidět jen pár jasných očí.

Ovšemže to slyšel, ale nevěděl, jak odpovědět.

Srdce mu tlouklo a dlaně pokrýval pot.

Měl pocit, že je zahnaný do slepé uličky. Chtělo se mu vstát a vykřiknout: „Ano! Schovával jsem si ten brokátový váček! Mám tě rád! Zatraceně! Přestaň se pitomě vyptávat a spi!“

Byl podrážděný, úzkostný a bolelo ho srdce.

„Mistře?“

„Vy jste opravdu usnul...“

Po chvíli Chu Wanning slyšel, jak si Mo Ran tiše povzdechl.

Zakryl si hlavu. Ve tmě ho zaplavily lítost, strach, nejistota i radost a něha, jako pět chutí. Hořká, pálivá, kyselá, sladká i slaná. Pokoušel se uklidnit, ale tváře mu jen hořely.

Začal bezděčně muchlat příkrývku.

178. kapitola - Mistr prodává květiny

Příštího rána vstal Chu Wanning z postele s tmavými kruhy pod očima. Minulou noc nespal dobře, a proto vypadal strhaně. Tvář měl jako vytesanou z ledu.

Otevřel dveře a uviděl Mo Rana, který pral prádlo.

... Proč pereš tak brzy po ránu?

Nepral jsi už včera večer?

Když ho Mo Ran viděl vycházet z domu, začal se trochu stydět. Na tváři měl pěnu. Otočil se, aby Chu Wanninga pozdravil.

„Mistře.“

„Ano.“

„Třetí paní Sun dodržela slovo a přijala peníze. Ráno nechala poslat ze svého domu jídlo. Položil jsem to na ten kamenný stolek na dvoře. Mistře, běžte si to sníst.“

„A co ty?“

„Já už jedl. Až se mistr nasnídá, můžeme spolu jít prodávat ty květy a motýly.“

Jídlo od třetí paní Sun bylo jednotvárné, ale bylo ho dost. Byly to tři pařené knedlíky.

Posadil se na dvorku a pomalu uždíboval své knedlíky. Slunce právě vycházelo, svítilo skrz úponky vinné révy, které se plazily po dřevěném mřížoví nad jeho hlavou a vrhalo skvrny světla a stínů.

Obrátil se a zadíval na Mo Ranovu vysokou postavu. Srdce mu zalila nezvyklá vřelost.

Ukousl si z knedlíku další sousto.

Zlaté květy jabloně haitang a červení motýli způsobily na ospalém tržišti ostrova Feihua poprask. Všichni ostrovní rybáři se museli jít podívat, včetně těch, kteří dnes na trh původně jít nechtěli.

„Květy!“

„A co je na květech divného! To jsi ještě nikdy žádný kytky neviděl?“

„Je to zlatý haitang! Jsou vyrobené z duchovní energie! Budou kvést celý rok! A můžeš po nich poslat ústní vzkaz!“

„Ty jo! Kde to je?“

Vlna lidí se dala do pohybu.

„Motýli!“

„Co je zvláštního na motýlech? Na jaře si jich můžeš nachytat spoustu.“

„Jsou červený! Vytvořený kouzlem a dokážou zahánět zlé duchy! Jsou moc pěkný a poslouchaj. Neuletěj pryč, ale budou lítat kolem tebe!“

„Jé! Vážně! Kde je maj?“

Zvedla se další lidská vlna.

Třetí paní Sun, která odpočívala ve svém velkém domě, takové zprávy také dostala. Neodolala a se třemi sluhy vyrazila na trh. Ještě, než došla k vratům, uviděla, jak se od zástupu v dálce line proud zlato-rudého světla. Lidé ohromeně hučeli.

V hrudi jí mravenčilo. Rozhrnula dav okounících vesničanů, aby se sama podívala.

Uviděla ty dva nesmrtelné pány ze včerejška. Jeden se zářivě usmíval a dělal kouzla, aby přilákal zákazníky. Druhý tam nehybně stál pod stromem s kamenným obličejem a se založenýma rukama a vypadal jako kus ledu. Neřekl ani slovo.

„Motýli, motýli, kupte krásné motýlky...“ Hezký mladík se s úsměvem otočil na muže s bledou tváří. „Mistře proč taky nevyvoláváte?“

Vyvolávat?

Chu Wanning ucítil v srdci chlad.

Nevěděl ani jakými znaky se slovo „vyvolávat“ píše. To se má chovat stejně nestoudně jako ten vulgární Mo Wei-yu a všem na očích vykřikovat: „Květy, květy, kupte květy haitangu!“

Na to nechtěl ani pomyslet.

„Kolik stojí ti motýlci?“

Každý podlehl dojmu, že kouzelné zboží musí být hodně drahé, a proto se dlouho nikdo neosmělil. Konečně někdo sebral odvahu a zeptal se na cenu.

„Deset zlatých za kus,“ řekl Mo Ran.

Chu Wanning si za jeho zády hlasitě odkašlal.

Mo Ran se opravil: „Tři měďáky za kus.“

„Tak lacino?“ Lidé kolem byli napřed překvapení a pak se hrnuli jeden přes druhého, aby kupovali. Mo Ran podával květy a motýly napravo, nalevo. Přitom si všiml otrhaného děvčátka, které výjev toužebně pozorovalo.

Mo Ran nic neřekl, usmál se a zkřížil prsty. Vykouzlu krásného červeného motýla. Motýl elegantně přeletěl dav lidí a posadil se jí na pletenec vlasů.

Děvče bylo ohromené. Zaváhalo, pak udělalo několik kroků dopředu a zavrtělo hlavou.

Nemělo peníze.

Nemělo tři měďáky. Nemělo ani měďák.

Zamával na ni a zavolal: „Ten je pro tebe.“

Mrknul, usmál se a pak se odvrátil, aby pokračoval v práci.

Třetí paní Sun sledovala, jak ty nádherné zlaté věci mizí. Pěkná panička si vetkla květ jabloně haitang do vysokého drdolu. Její černé vlasy se hned rozzářily. Rázem byla překrásná.

Už se nemohla ovládnout: „Koupím všechny ty motýly i květy.“

Mo Ran zvedl oči, na rtech mu stále pohrával úsměv.

„Divil jsem se, kdo může být tak štědrý. A ona je to samotná třetí paní.“

„Kolik vám jich zbylo? Spočítejte to, odnesu si je všechny do svého domu.“

„To nepůjde,“ zubil se Mo Ran. „Pěkně popořadě. Ostatní tu byli před vámi. Ještě si všichni nenakoupili, a vy je nemůžete předběhnout.“

Třetí paní Sun si prohlédla početný zástup vesničanů a dostala strach. Bála se, že než se na ní dostane, bude všechno vyprodané. Prohlásila: „Já dám víc.“

„O tom nemohu rozhodovat. Já jsem jen pomocník. Na cenu se zeptejte mého mistra.“

Třetí paní Sun dokráčela ke stromu, kde postával odměřený obchodník s květinami Chu Wanning.

„Nesmrtelný pane, proč neprodáte všechny ty květy a motýly mě? Všichni se tady vyznáme v obchodu, na ceně je možné se dohodnout.“

„Deset zlatých za kus,“ odvětil Chu Wanning chladně.

Mo Ran opodál nedokázal zadržet hlasitý smích. Otočil hlavu, aby se podíval Chu Wanningovi do jeho temných fénixích očí. Byly mírné a veselé. Pobaveně si podrbal hlavu.

Třetí paní Sun byla nesmírně bohatá. Pro ni taková částka téměř nic neznamenal. Brzy poručila sluhům ať odnesou všechny zářivé květy haitangu a červené motýly.

Doma se začala radostně česat. Udělala si drdol a do něj zapíchala padesát zlatých květů, aby kolem ní létalo hejno motýlů. Když sluhové viděli její svítící hlavu, která z dálky připomínala hořící svíčku, museli se jí pošklebovat.

Třetí paní Sun její dobrá nálada dlouho nevydržela. Někdo přinesl zprávu, že ti dva nesmrtelní zase začali na trhu prodávat své zboží. Nemohla uvěřit svým uším. Rozběhla se na trh i s květinovým drdolem, který svítil do dálky, doprovázená hejnem motýlů a rojem včel.

„Motýli, motýli, kupte krásné motýlky!“

Třetí paní Sun se tlačila dopředu, přiložila si ruce k ústům a rozkřičela se: „Copak jsem je nedávno všechny nevykoupila? Co je to tady?!“

„Nová dodávka,“ zamrkal Mo Ran.

„Jak jste je mi mohli prodat po deseti zlatých za kus, když můžete hned udělat další?!“

Mo Ran se zasmál: „Přemýšlejte trochu. Když ráno vstanete a jdete do krámu, kde prodávají smažené taštičky, před kterým stojí dlouhá řada zákazníků a chcete si koupit své jídlo dříve než oni, tak si musíte trochu připlatit. Správně?“

„Vy, vy jeden vydřiduchu, vy..“ prskala vztekle třetí paní Sun. Přemýšlela, jak vyvrátit nechutné vývody té odpudivé osoby, když uviděla přicházet toho mlčenlivého kultivujícího.

V Chu Wanningových prstech zazářilo světlo a objevily se dva květy jabloně haitang naráz.

Třetí paní Sun se sice zlobila, ale zároveň jí to lákalo. Zeptala se: „Co je to? Proč vypadají jinak, než předtím?“

„Tyto květy skrývají kouzlo omlazení. Když je položíte před spánkem na lůžko, po celý příští den budete svěží. Vydrží zhruba patnáct dní.“

Chu Wanning květy nedbale podal Mo Ranovi se slovy: „Prodej je, sto zlatých za kus.“

„Počkejte chvíličku.“

Třetí paní Sun dostala strach, že ti dva zvednou cenu. Třebaže se stále hněvala, řekla: „Počkejte s tím. Vezmu si je. Kolik jich můžete udělat? Beru všechno!“

„To kouzlo nelze opakovat příliš často,“ prohlásil Chu Wanning. „Vytvořím tři.“

„To je potom tři sta zlatých. Dám vám je.“

„Mo Rane, vezmi ty peníze.“

Chu Wanning sklonil hlavu a nechal zhmotnit další květ a podal jej třetí paní Sun. Poté začal tvořit čtvrtý květ.

Třetí paní Sun byla celá zkroušená: „Netvrdil jste, že uděláte jen tři květy?“

„Tento vytváří libozvučné tóny,“ řekl klidně Chu Wanning. „Jeho nošení na těle způsobí, že ženský hlas lahodí uchu.“

Třetí paní Sun sice bažila po penězích, ale ještě víc toužila po tom, aby si mohla ubrat nějaké roky. Jenom bezmocně zírala na toho kultivujícího z hory Sisheng, který vyráběl jeden květ za druhým. Měla na něj takový vztek, že skřípala zuby, ale dokázala říci jenom: „Dobrá, dobrá, dobrá. Já to koupím, koupím.“

Když se mistr se žákem navečer vrátili, zavřeli dveře, sedli si ke stolu a začali počítat peníze. Zjistili, že je to dost, aby za to všichni jedli a pili, dokud oheň na druhé straně nevyhasne. Chu Wanning nahnul polovinu svých stříbrných slitků Mo Ranovi a řekl: „Až půjdeme pryč, vrátíš ten zbytek třetí paní Sun.“

Mo Ran se zarazil: „Proč?“

„Ostrov Feihua leží daleko od Linyi a není tu mnoho zásob. Je naprosto nepřijatelné nechat se tu žít a šatit. Ale, když se dívám na rybáře na ostrově, neměli by umět zajistit dost živobytí? Není to zvláštní?“

„... Máte pravdu.“

Když se nad tím zamyslel, bylo to opravdu divné.

„Trochu se poptej,“ nařídil mu Chu Wanning. „Když jsi dnes uklízel stánek, zašel jsem za starostou vesnice a položil mu pár otázek. Ta třetí paní Sun byla vlastně původně členkou sekty Rufeng, ale neměla žádné velké nadání. Její mistr s ní toho moc nesvedl a po pěti letech studia se naučila jen šermovat.“

Mo Ran byl překvapený: „Ona patří k sektě Rufeng? Mistr to věděl...“

„Ne. Starosta říkal, že když jí bylo sedmnáct let, přišla na ostrov Feihua společně s kultivujícími, aby získali nové žáky. Tihle slavní kultivující se spoléhali na to, že ostrov je

odlehlý a jsou tu jen samí obyčejní smrtelníci. I když budou utiskováni, sotva pojedou tisíce mil, aby si u sekty Rufeng stěžovali na poklesky a zločiny kultivujících. Ti v té době na ostrovanech spáchali mnoho zla, nechávali se jimi živit, kradli jim peníze a dokonce...“

„Dokonce?“

„Dokonce prznili mladé dívky a chlapce. Třetí paní Sun to rozhněvalo a začala se hádat se svými staršími bratry a sestrami ze sekty. Byla lehká jako vítr, ale tvrdohlavá. Všechny popudila, a nakonec ji někdo z nich probodl a shodil z útesu.“

„Tak to je,“ bručel si Mo Ran. „Pak se nedivím, že jí starosta musel poradit, aby o sobě neříkala, že je ze sekty Rufeng, nečekal ale... ach jo...“

„Ano. Měla štěstí. Meč nezasáhl žádné životně důležité orgány. Potom, co spadla do moře, vylovil jí rybář. Ten rybář míval dvě dcery, ale obě brzy zemřely. Když jí zachránil, přijal jí jako další dceru. Naučil ji chytat ryby a jak s nimi obchodovat. Když její adoptivní otec zemřel, převzala řemeslo po něm a jejich dům byl brzy největší a nejbohatší na celém ostrově Feihua.“

Chu Wanning se na chvíli odmlčel a pokračoval: „Slyšel jsi, že letos byla sklizeň na ostrově Feihua bídná a ona pomohla každé domácnosti tady. Ačkoli je třetí paní Sun tvrdá obchodnice, rozhodla se odírat jen kultivující. Od ostrovanů by toho tolik nežádala, a dokonce jim ulehčuje jejich chudobu.“

Mo Ran neříkal nic, jen si vzpomněl na děvčátko, které na trhu zatoužilo po haitangových květech. Bylo otrhané a mělo ušpiněnou tvář. Očividně ztratilo rodiče.

Nicméně nebylo vyzábělé. Mělo naducané tvářičky a oči mu jasně zářily. Kdyby děvčeti někdo nepomáhal, kdyby jedlo jen to, co si vyžebřá, nebylo by takové dítě kost a kůže?

„Třetí paní Sun vyplouvá na moře více než dvacetkrát do roka. Plavba jí trvá sedm, osm dní. Podívej se na její dům. Je tak bohatě zařízený, tak proč se musí vystavovat vlnám a vichru, když je jí už přes sto let? Každý rok sebere na ostrově všechno, co by se dalo v Linyi prodat a pak v Linyi shání zásoby a veze je zpátky na ostrov Feihua? Peníze jí zjevně nechybí.“

„... Rozumím.“ Když to Mo Ran slyšel, svíralo se mu srdce. Vzal polovinu peněz a chystal se k odchodu.

„Kam jdeš?“ volal na něj Chu Wanning.

„Vrátím jí to, co jí dlužíme.“

„Sedni si,“ zavelel Chu Wanning úsečně. „Proč jsi tak hloupý?“

„Hmm?“

„Podívej se na takového člověka, jako je třetí paní Sun. Je silná a hrdá a chce být ještě silnější. Nenávidí většinu kultivujících ... Pověz, nestane se náhodou to, že ty jí doneseš peníze a ona tě nechá seřezat a vyhodit z domu?“

Když o tom Mo Ran začal přemýšlet, rozbolel ho hřbet. Povzdechl si a zeptal se: „Tak co budeme dělat?“

„Řekl jsem starostovi, že než odejdeme, dám mu zbytek peněz a on už je nějak předá třetí paní Sun. Tou dobou už budeme pryč a peníze snad pomohou, aby se život na ostrově Feihua trochu zlepšil. Ona to neodmítne.“

Mo Ran sklopil oči a pokýval hlavou. „Mistr má pravdu, udělám to, jak řekl mistr.“

Chu Wanning vzdechl a pak řekl: „O mnoha věcech na tomto světě se nedá rozhodovat jen na základě povrchního dojmu. Někdy není pravda ani to, co se skrývá přímo pod povrchem. Často si říkám, že se musím soustředit a být velmi opatrný, když chci posuzovat lidi nebo věci, a přesto dělám chyby.“

Mo Ranovi bylo z těch slov úzko.

Sám se často rozhodoval jen podle povrchního dojmu, lidi si hned roztřídil na hodné a zlé, a nechoval se podle toho předtím k Chu Wanningovi?“

Nejen pro něj, ale pro většinu lidí tohoto prašného světa bylo těžké zachovat si nezkalený pohled a čisté srdce, když museli čelit návalu silných pocitů, a přesto uvažovat jasně a vidět pravdu pod vším tím nánosem.

To, co udělal Chu Wanningovi a co Nangong Si udělal jeho matce – oba obelhaní vlastními city, oslepení zdáním, dopustili se chyb, které přinesly jen zranění a bolest, omylů, které nešlo odestát.

Výjimka je snad jen někdo jako Chu Wanning, který se zdá chladný a odtažitý, ale je odhodlaný dát každému příležitost, aby se změnil, a snažil se na všechno nepohlížet z hlubin nejhorší zášti. Čím víc se ho Mo Ran snažil pochopit, tím jasněji viděl, že nesmrtelný starší Beidou má srdce neposkrvněné nenávisí. Ten člověk za svou studenou a nadutou tvář skrývá laskavou a odpouštějící duši.

Kvůli té duši cítil nad Chu Wanningem ještě větší lítost a v srdci mu rostla silná touha chránit ho. Možná proto, že sám byl potřísněný krví, která vytekla z hor mrtvých těl, dobře chápal, že na tomto světě není nic vzácnějšího než takové nevinné dětské srdce.

Vzácné jako sníh v létě, jako květiny vzešlé z neplodné půdy.

Když se císař Taxian Jun, který kdysi soužil celý svět, postavil takové duši, v duchu si pomyslel.

Kdyby mistr někdy potřeboval, pak, i kdyby byl samá rána, vycedil všechnu krev i slzy, i kdyby shořel na popel a nic z něj nezbylo, i pak by za něj obětoval svou hlavu i zlomenou duši.

Chce ochránit toho čistého a nevinného vznešeného nesmrtelného Beidoua.

„Nad čím to mudruješ?“

„Ach, nad ničím,“ usmál se Mo Ran. „Jen jsem přemýšlel nad takovou hloupostí.“

„Hloupostí?“

Mo Ran sevřel rty. Pak si vzpomněl, že když ráno šli na trh, Chu Wanning mu povídal, že by se konečně rád naučil létat na meči.

Řekl: „Mistře, pojďte se mnou.“

179. kapitola - Wanníng

Došli až na okraj útesu na březích ostrova Feihua. Po nimi se vzdouvalo moře. Vlny narážely do skalisek a měnily se ve vodní tříšť, která připomínala tisíce sněhových vloček. Kolem nebylo nic než nekonečné moře, obloha a na ní srpek měsíce.

Mo Ran přivolal svůj meč a pak se na Chu Wanninga obrátil s otázkou: „Jak to, že neumíte používat techniku létání na meči?“

„Není to tak, že bych ji neuměl vůbec používat,“ opáčil Chu Wanning. „Jenom mi to nejde.“

„Proč to nejde?“

Chu Wanning máchl rukávy. Tvářil se povýšeně, ale uši měl úplně červené.

„Zvládnou létat jen nízkou nad zemí.“

Mo Ran byl překvapený. Létání na meči vyžadovalo stejné množství duchovní energie, ať už se letělo nad zemí jen píd' nebo stovky sáhů. Nebyl žádný důvod, proč by se neměl rozlétnout k obloze a proto řekl: „Mistře, zkuste to. Chtěl bych to vidět.“

Chu Wanning svůj meč nepřivolal. Namísto toho pronesl: „Nechci používat svůj meč. Mám pocit, že je to nevhodné. Pro tu zbraň je neúčinné, aby se po ní šlapalo.“

Nevěděl, proč to vlastně musel začít vysvětlovat, ale Mo Ran pokýval hlavou.

„Mistr má pravdu. Ale... nemůžeme na mečích ležet ani se na ně pověsit, vidíte?“

Chu Wanning nevěděl, co na to říci. Když vzhlédl, uviděl, že ho ten mladý muž s úsměvem pozoruje.

„Obyčejně, když je to zapotřebí, létám tak, že použiji kouzlo draka stoupajícího na nebesa.“

Mo Ran se zarazil: „To myslíte toho mrňavého dráčka?“

„On může být i větší,“ řekl Chu Wanning. Nejprve měl dojem, že se mu podařilo zachovat si tvář, ale brzy se začal stydět.

„Ale během toho velikého požáru na území sekty Rufeng byl úplně k ničemu. Strašně se bojím ohně.“

Mo Ran konečně pochopil: „Takže mistr se chce naučit létat na meči...“

„Pro případ nouze.“

Mo Ran zmlknul. Hustý kouř, který stoupal z měst v Linyi pocházel z moře plamenů, které spolykalo bezpočet životů. Tehdy Chu Wanning stál na jeho meči a bezmocně se díval, jak ty ubohé smrtelníky požírá oheň a oni se mění v popel, ve kterém nezbyde ani kostička. A on, vznešený nebesťan, nemohl dělat vůbec nic, protože neumí létat na vlastním meči, a proto nemohl ani nikoho odvézt. Co asi Chu Wanning cítil?

Není divu, že se tenhle člověk, co raději, než aby létal na meči, jezdí vozem taženým koňmi, nyní obrací na svého žáka s takovou prosbou.

„Rozumím. Nebojte se mistře. Já vás to určitě naučím pořádně.“

Chu Wanning na to neřekl nic. Sklopil oči. O něčem přemýšlel. Nakonec vzdychl a zvedl paži: „Huaisho, sem.“

Ukázal se paprsek zlatého světla a Mo Ran znovu zde, mezi klidným mořem a měsíční oblohou, spatřil magickou zbraň, která se objevila v jeho minulém životě během souboje na život a na smrt.

Chu Wanningova smrtící čepel.

Huaisha.

Mo Ran ten dlouhý meč znal. Na celém světě nejspíš nebyl nikdo, kdo mohl takovým mečem vládnout lépe než Chu Wanning. Meč byl zdobený jen střídavě a celý byl jako z tekutého zlata. Jeho zlaté světlo zářilo až příliš, jako by uvnitř skrývalo oslepující běl. Z meče

se pomalu rozlévala záře, která připomínala ohňostroj na nočním nebi nebo také sypající se bílý písek.

„To je Huaisha.“ Chu Wanning se zadíval na meč a řekl: „Ještě jsi ho neviděl. Je až příliš mocný a já ho nepoužívám často.“

Kývl a tiše řekl: „Je to dobrý meč.“

Noční vánek jemně vál a Mo Ran si stoupl na svůj meč. Jemně pohnul prsty a meč se poslušně vznesl o několik pídí nad zem.

Mo Ran se otočil na Chu Wanninga: „Mistře, zkuste to také.“

I Chu Wanning si stoupl na meč. Huaisha se rovněž vznesl o pár palců výš a udělal s Chu Wanningem kolečko.

„Není to skvělé? Zkusíme to ještě o kousek výš,“ řekl a přiměl svůj meč, aby se vznesl asi na pět stop. Usmál se na Chu Wanninga: „Pojďte.“

Chu Wanning sevřel rty a beze slova zvedl Huaishu do stejné výšky.

„Vždyť je to v pořádku,“ ozval se Mo Ran. „Mistře, ještě pořád nevíte, jak se to dělá? Pak budeme ...“

Zmlkl. Všiml si, že Chu Wanning zbledl a vypadá napjatě. Řasy se mu chvěly jako tráva ve větru, jako by s něčím usilovně zápasil.

Mo Ran se zadíval dolů a zjistil, že je sotva pět stop nad zemí.

Zvedl hlavu a nevěřícně pohlédl na Chu Wanninga.

Napadlo ho něco směšného.

Mistr nedokáže ovládat meč, protože... se bojí výšek?

Bylo to nepříjemné a měl pocit, že také naprosto nemyslitelné. Chu Wanning přece výborně ovládá vznášivou chůzi. Stoupá nahoru nebo klesá dolů přesně tak, jak si přeje, země se dotkne až když urazí hezkých pár stop. Jak se takový člověk může bát výšek? Když se však zadíval na muže stojícího na meči, viděl, jak zoufale se tváří, očima bloudí sem a tam, a i když se snaží co nejlépe ovládat, na čele mu vyskočily bázlivé vrásky.

„Mistře?“ zkusil Mo Ran.

Chu Wanningova odpověď byla výmluvná. Prudce zvedl hlavu. Noční větřík mu zduchal vlasy, ale on nezvedl ruku, aby uhladil neposlušné pramínky. Jeho fénixí oči pod zamračeným čelem hořely strachem.

„Hmm?“

„Cha... ehm... pfft.“

„Čemu se směješ!“

„Mám sucho v krku. Ehm.“

Mo Ran se ze všech sil pokoušel zadržet smích. Napadlo ho, že když odsud ani neutíká, opravdu to znamená, že se bojí výšek. Proto to tak ze široka vysvětloval. Chtěl si zachovat tvář.

Když si mistr chce zachovat tvář, nezbyvá jeho žáku nic jiného než hrát tu hru spolu se svým mistrem.

„Čím mocnější je meč, tím hůře se ovládá,“ prohlásil Mo Ran. Ze začátku jsem také nemohl létat výš než pět stop. Musíte víc cvičit.“

„Dříve jsi nemohl létat vysoko?“

Mo Weiyu, který při svém prvním letu na meči vystoupal do výšky tisíc sáhů, přitakal:

„Ano.“

„Možná to nebylo ani pět stop, bál jsem se dívat na zem. Možná tři stopy? Xue Meng mě prostě mohl klidně skopnout.“

Chu Wanningovi se trochu ulevilo.

Nikdy se neodvážil nikomu svěřit, že má strach z výšek, ale teď se zdá že kvůli tomu tvář ztratit nemusí.

„Mistře, snažte se nedívat dolů.“

„Hm?“

„Dívejte se na mně.“

Mo Ran visel nad ním. Zamyslel se a pak slétl o něco níž.

„Zapomeňte na to, jak vysoko jste vystoupal, jen myslíte na to, abyste letěl stejně jako já.“

Chu Wanning zatnul zuby a vznesl se o kousek výš. To, na čem stál, byla jen tenká a hladká čepel. Vlahý noční větřík mu teď připadal studený a vlhký jako had, který mu zalézal pod šaty, krouť se a syčí.

„Nedívejte se dolů. Nedívejte se. Sem. Chyťte mě za ruku.“

Chu Wanning se poctivě snažil, ale nakonec řekl: „Ne, nemůžu.“

Mo Ran ho dál nepřemlouval. Znal Chu Wanningovu povahu. Když chce něco dokázat sám, je lepší ho nechat, vždyť o nic nejde.

Někdo, kdo je zvyklý být jako vysoký strom, který chrání ostatní, není zvyklý spoléhat se na druhé.

Když je tu s ním, může se uvolnit a cítit se dobře.

Navzdory tomu, že nejvíc touží po tom, aby Chu Wanning byl poddajný jako voda, aby mohl zatnout prsty do jeho pevného trupu, drtit ho ve svých pažích, rozpustit jeho krev v té své. Jako většina mužů na světě měl hrůznou a nesplnitelnou touhu ovládnout a přivlastnit si to, co miluje. To je přirozený pud. Taková samčí útočnost ho přiměla Chu Wanninga věznit, trávit s ním celé dny a noci těla propletená, nutit ho, aby přijímal všechnu jeho vášeň.

Toužil po tom, aby mohl zbytek života strávit s ním ve vyhřátém lůžku, objímat ho, toužil, aby ho nikdo jiný už víckrát nespáčil.

Chtěl ho vlastnit, chtěl, aby zbytek života jeho tělo patřilo jen jemu v nekonečném objetí.

Šelma, která toužila po jeho těle, se neovládala natolik, aby na něm nezanechala tmavé a purpurové skvrny, které nebledly. Chtěla se s ním každou noc hrubě a divoce milovat, dokud všechny její vášně nebudou nasyceny.

Láska však Mo Ranovo srdce obměkčila a přinesla do něj soucit.

Díky lásce chtěl Chu Wanninga chovat v úctě, chtěl ho vidět hrdého a volného, jako divokého koně pádícího na lehkých kopytech, chtěl ho vidět chodit po tomto prašném světě, ohánět se mečem, chtěl vidět, jak se na jeho široké rukávy snáší sníh.

Chtěl nechat ten hrdý strom vyrůstat uprostřed pralesa, velkoryse vrhat svůj stín, rozpínat své větve a nechat je vykvést, i když to znamenalo ho nechat trpět a lámat se ve větru a dešti.

Tak láska spoutala jeho pudy, připjala šelmě otěže, donutila ji sklopit oči, zúžila její dech a udělala z ní člověka dobrých mravů.

V tomto životě svou přirozenost raději krotil a své tesáky neukazoval.

Kdysi se narodil, posedla ho láska a z ní vzniklo sobectví. Nyní se narodil znovu a díky lásce se naučil odpuštění a obětavosti.

Nakonec už nebude jako v minulém životě, nebude usilovat o to, aby Chu Wanninga uvěznil a změnil.

Tato pozdní, a přesto čistá láska způsobila, že dřívější císař Taxian Jun byl ochotný vzdát se, ochotný strávit celý život jako pouhý Chu Wanningův pomocník.

Jeho meč stále stoupal, dokud nedosáhl určité výšky. Ačkoli se Chu Wanning nedíval na zem, v záhybech širokých rukávů se mu třáslы ruce.

Po zádech mu přejížděl mráz.

Když Mo Ran zpozoroval jeho neklid, řekl: „Nebojte se, je to stejné jako qinggong.“

„Není to stejné. V qinggongu všechno záleží jen na člověku, kdežto létání na meči...“

„I v šermu záleží na tom, jak je kdo šikovný.“

„Létání na meči záleží jen na meči!“ odsekl podrážděně Chu Wanning.

Mo Ran konečně pochopil, proč se jeho nadaný a obratný mistr bojí létat na meči. Chu Wanning se nikdy nespolehal na nikoho a na nic, jenom sám na sebe, takže se cítil klidně, jen když je všechno na něm.

Z toho poznání se Mo Ranovi bolestně sevřelo srdce. Pocítil hořkost.

„Mistře, to bude dobré. Musíte se spolehnout na Huaishu.“

Chu Wanning sice zachovával svůj obvyklý ledový klid, ale úzkost a strach v jeho očích nešlo přehlédnout. Když uviděl korálky potu na jeho čele a jeho vratký postoj, Mo Weiyu poznal, že dál pokračovat nemůže. Kdyby teď Chu Wanning spadl z meče, bude to ještě horší.

Proto hned navrhl: „Poletíme dolů.“

Chu Wanning by o to sám nikdy nepožádal.

Když přistáli na zemi, chvíli odpočíval a pak se zeptal: „Jak vysoko jsme letěli?“

Mo Ran záměrně nadsadil: „Přes padesát stop.“

Chu Wanning překvapeně vytřeštil oči: „Tak vysoko?“

„Ano. Mistr je moc silný. Příště vyletíme pět set stop vysoko jako nic.“

Když uslyšel „pět set“, udělal už tak dost pobledlý Chu Wanning hrozný obličej. Zamával rukou, ale neřekl nic, jen vyjeveně zíral na Huaishu.

Mo Ran se zamyslel a řekl: „Mistře, a co tohle: budu s vámi chvíli létat, dokud si na to nezvyknete.“

„Nemusíš mě vozit, předtím to také k ničemu nebylo.“

„Ale předtím se mistr během cesty vůbec nedíval na zem.“

To byla pravda. Pokaždé když s někým letěl na meči, snažil se mu dívat na záda, a někdy si zkoušel představit, že stojí pevně na zemi.

Mo Ran znovu přivolal svůj meč a záměrně mu rozšířil čepel. Stoupl si na něj jako první a pak se obrátil na Chu Wanninga a konejšivě ho oslovil: „Pojďte, pojdte.“

Chu Wanning zatnul zuby, vyhoupl se nahoru a došlápl na čepel meče.

„Stůjte klidně,“ řekl Mo Ran.

Potom poklepal špičkou nohy, meč uposlechl příkazu a vznesl se k nebi. Chu Wanning nejprve ze zvyku zavřel oči, potom zaslechl smích, To ho probralo a on pohlédl dolů.

Dobře, že se předtím nedíval. Když to udělal, vstaly mu vlasy na hlavě.

Ostrov Feihua byl už daleko a pořád se zmenšoval. V uších mu hučelo a skrz šaty pronikal studený noční vzduch. Nemohl se spoléhat na nic jiného než na tento meč. Letěli k moři. V noci vypadala modročerná mořská hladina jako tlama starodávného netvora, který polyká všechno živé.

Jeho řasy se zatřepaly. Chu Wanning bezděčně znovu zavřel oči, ale hned za sebou uslyšel Mo Rana: „Nebojte se, všechno je v pořádku.“

„Já... já se nebojím.“

Chu Wanning měl tvář bílou jako list papíru.

Mo Ran se zasmál: „Tak dobře, nebojíte se. Když vám bude zima, nebo vás to přestane bavit, řekněte mi a já vás vezmu zpátky na ostrov.“

Chu Wanning neřekl ani slovo. Dobře věděl, že mu Mo Ran pomáhá zachovat si tvář. Nakonec, bylo důstojnější být kultivujícím, který se na jeho meči třese zimou než být kultivujícím, který se třese strachem.

Když Mo Ran zjistil, že se pořád stydí a odmítá mluvit, nemohl to už dál vydržet: „Trochu ten meč zvětším.“

Zvedl ruku a zvětšil meč asi pětkrát nebo šestkrát, což stačilo, aby se mohl stát vedle Chu Wanninga, bok po boku.

„Mistře, za pár dní oheň požáru v Linyi dohoří. My se vrátíme na horu Sisheng, ale co uděláme s lidmi, které jsme sem přivezli?“

Doufal, že jeho mluvení Chu Wanninga, který byl pořád napjatý jako tětva luku, trochu uvolní.

Chu Wanning se uměl ovládat. Zamyslel se a odpověděl: „Odvezeme je do Shu.“

„Hm?“

„Pojedeme nejprve do Shu. Potom, co v Linyi vypukl ten strašný požár, tam zbyde jen spálená země. Nikdo tam nebude moci žít.“

„Dobrá,“ řekl Mo Ran.

Zadíval se Chu Wanningovi do bledého obličeje a znovu se mu sevřelo srdce.

„Vrátíme se?“ zeptal se.

„Počkej ještě.“

Mo Ran meč ještě o trochu zvětšil. Přiměl Chu Wanninga, aby se posadil, bude přece lepší, když se bude dívat v sedě, než aby stál. Potom vztyčil bariéru a Chu Wanning se k němu obrátil s otázkou: „Co to děláš?“

„To je jenom bariéra proti chladu.“

Mo Ranův vypadal starostlivě: „Vysoko bude velká zima.“

Chu Wanning mu nebránil.

Kouzlo bylo velmi podobné jeho vlastnímu. Popravdě vytvořil světelný květ jabloně haitang. Jeho by ovšem byl zlatý. Ten Mo Ranův měl červenou barvu.

Uvnitř průhledné bariéry, která, jak věděl, nemohla chlad nijak zahnat, se cítil nějak bezpečněji. Snad proto, že moře se při pohledu skrz bariéru už nezdálo tak bezedně černé.

Mo Ran se posadil vedle něj a řekl: „Mistře, podívejte.“

„Co?“

„Vidíte to?“

Chu Wanning se zadíval směrem, kam ukazoval prstem a zamračil se.

„Kromě měsíce tam nic není.“

„Měsíc, přece.“

Chu Wanning byl zmatený: „A co je na tom? Když se díváš ze země, vypadá stejně.“

Mo Ran se zazubil: „To je poprvé, kdy společně s mistrem obdivuji měsíc.“

Chu Wanning neodpověděl. Po chvíli, kdy už si Mo Ran myslel, že nic neřekne, tiše promluvil.

„My už jsme spolu měsíc pozorovali.“

„... Cože?“

Překvapený Mo Ran se otočil a zadíval se na něj.

Měsíční světlo zářilo na Chu Wanningovu pohlednou tvář. Pleť měl hebkou jako bílý květ, který se rozvinul uprostřed noci. Jeho oči za závoji hustých řas se zdály být hlubší než moře.

„Je to už moc dávno, asi jsi zapomněl. To nic,“ odpověděl Chu Wanning.

Mo Ran nevěděl, co říci. Žil déle než Chu Wanning a řadu věcí ze své minulosti si už nevybavoval jasně. Třebaže si Chu Wanning pamatoval něco, co čem sám nevěděl, nemyslel si, že jeho mysl skrývá víc takových tajemství.

Zadíval se Chu Wanningovi do obličeje a začal se cítit provinile, ale zároveň pociťoval i radost. Nemohl přestat myslet na brokátový váček a na otázky, které chtěl včera položit. Chu Wanning si schovával zapletené pramínky vlasů i spoustu vzpomínek. Proč...

Motýlí město, jezero Jincheng...

Když přišla ta katastrofa s Nebeskou puklinou, nasadil svůj život, aby ho zachránil.

Proč?

Předtím se neodvážil o tom vůbec uvažovat a jen si myslel že moc drzý a nestydatý. Ale každý malý objev, který za ty dva dny udělal, rozdmýchával jeho vlčí choutky, jako vějíř vyhasínající uhlíky.

... Proč?

„Mistře?“

„Hm?“

Krev mu vřela v prsou. Upřeně zíral na Chu Wanninga, v ústech mu vyschlo, ale oči mu jen zářily. Měl chuť se naklonit a políbit ho na tvář. Sbíral odvahu, aby se ho zeptal: vy... máte mě rád?

Na letícím meči, mezi nebem a zemí, měl Mo Ran pocit, jako by se ocitl v nějaké vidině vytvořené kouzly.

Jako by je oba už nic nepoutalo ke světu dole a všechny minulé lásky i zášti zanikly. Všechno bylo pokojné a čisté, jako když měsíc září skrz bílá oblaka.

Cítil, že z křehkého klíčku v jeho hrudi vyrostl statný strom, který své mohutné kořeny zarývá hluboko do půdy, ze které vystupuje těžký, čpavý pach.

Chu Wanning si všiml, že dlouho mlčí. Otočil k němu hlavu a zeptal se: „Co je?“

Mo Ran neodpověděl. Mysl měl zastřenou touhou obejmout ho, políbit, zmocnit se ho.

Proti své vůli se naklonil blíž.

Pak zjistil, že ačkoli Chu Wanning pod jeho bariérou trochu pookřál, má pořád bledý obličej a sevřené rty. Zkřížil paže a štíhlé prsty bezmyšlenkovitě zarýval do studeného plátna svých šatů.

Když má Chu Wanning strach, nechytá se ostatních, ale sám sebe.

Mo Ran se na chvíli zarazil. Dychtivé ohně v jeho očích pohasly a změnily se drobné jiskérky. Jiskérky drobné a lehoučké jako malé světlušky.

Úplně lehoučké.

Původně ho chtěl políbit přímo na ústa, ale potom sevřel rty a trpce se usmál.

Ruka, kterou ho chtěl obejmout, klesla a o chvíli později se dotkla studeného hřbetu té jeho.

„Ty...“ Chu Wanning se lekl. Jeho bílá tvář zčervenala, ale zůstal poplašený. Zašeptal: „Co to děláš?“

Chtěl jeho ruku odstrčit, ale Mo Ran ho popadl a odmítal pustit. Chu Wanning cítil, že jeho prsty, zmrzlé na kost, spočínuly ve velké horké tlapě. Jeho ruka byla pevně chycená a zakryté od dlaně až ke špičkám prstů.

„Nespoléhejte se jen sám na sebe. Když jsem tady, můžete se spolehnout na mě.“

Kdyby byl teď Chu Wanning klidný a rozvážný, postřehl by city, ukryté za těmi slovy, bez ohledu na to, jak byl nedůvtipný nebo váhavý.

A pak tu byly ty temné, hluboké oči, které na něj hleděly, oči vážné, laskavé a milující. Chu Wanningovo srdce splašeně tlouklo a jeho duše se kousek po kousku cosi neodbytně a nezastavitelně zmocňovalo jako stoupající povodeň.

Neodvažoval se dál dívat Mo Ranovi do očí. Odvrátil hlavu a sklopil zrak.

Je tu moc horko.

Jak může být sto stop nad zemí takové horko?

Jindy býval klidný a odměřený, ale teď vkročil na půdu, o které nevěděl vůbec nic. Zbroj na jeho těle zmizela a jeho ostré spáry byly uťaté. Tváří v tvář Mo Ranovu přímému útoku se Chu Wanningova obvyklá obrana zdála neúčinná.

Ten člověk díky svému neutuchajícímu snažení otevřel jeho ulitu a teď se díval přímo na bílé, chvějící se maso. Jeho očím se naskýtal pohled jak na třpytivou perlu, tak na sladké maso ústřice.

Ten pyšný a upjatý člověk odhodil svou zbroj a najednou si připadá bezmocný a bojácný.

Co má dělat...

Co má říkat...

On...

Zjistil, že ho Mo Ran stále pevně drží za ruku. Netušil, co by měl udělat. Byl úzkostný a podrážděný. Oči měl trochu zarudlé. Bezděčně se pokusil odtáhnout ruku.

Ve chvíli, kdy se pohnul, ho Mo Ran sevřel ještě pevněji. Jeho dlaně byly zpocené a vlhké.

„Neodtahujte se ode mě.“

Je silný a tvrdohlavý. Chu Wanning však měl najednou pocit, že ta slova znějí smutně.

Dlouho se na něj díval a pak hlubokým, chraptivým hlasem pronesl: „Chu Wannigu...“

„... Jak mi to říkáš?“

„... Spletl jsem se.“

Chu Wanningovo tělo bylo ještě napjatější než předtím. Srdce mu bylo ještě rychleji, než když poprvé zkoušel létat na meči. Zaskočilo ho to to, bylo to tak nezvyklé.

Pokusil se ještě jednou napnout síly a dát se do posledního zoufalého boje, než se zřítí do té propasti.

Sklopil oči a řekl: „Když víš, že jsi se spletl, pak se to jistě dá napra...“

Mo Ranovo srdce bylo jako v ohni. Nakonec bez rozmýšlení vyhrkl: „Wanningu!“

„...vit.“

Chu Wanning ještě ani nedořekl poslední slovo.

Když uslyšel ten hlas, měl najednou v hlavě prázdno. To poslední slovo už ze sebe nedokázal dostat znovu.

Napravit.

Dlouho váhavě přešlapovali před bezednou bažinou lásky, až se do ní nakonec propadli. Byli oba v pasti a pomalu je prostupovala neutišitelná bolest.

Mo Ranův hlas byl hluboký a zněl chrčivě. Díval se přímo na něj: „Wanningu, už pár dní se tě chci na něco zeptat.“

Mo Rana páliło na hrudi, držel Chu Wanninga za třesoucí se ruku.

„Ne, na nic se tě ptát nebudu.“

Chu Wanning si už málem oddechl, když uslyšel, co Mo Ran říká dál.

„Na nic se tě ptát nebudu. Chci ti něco říct.“

Mo Ran byl odhodlaný, už nechtěl nikam ustupovat, nikam uhýbat. Do jediného výdechu dal všechnu svou odvalu.

„Miluju tě.“

Srdce mu divoce tlouklo.

„Miluju tě, ale ne tak, jako žák miluje svého učitele, ale... já vím, jsem přílišně drzý, ale... miluju tě.“

Chu Wanning zavřel oči. Jeho prsty se v mladíkově horké a vlhké dlani pomalu přestávaly chvět.

Jak je to možné?

Jak je to možné...

Musel se přeslechnout, je přece tak ošklivý, tak hrubý, tak nemluvný, tak nezajímavý, ostatním připadá jako blázen. Kdo by ho mohl mít rád?

„Miluju tě.“

Cítil se vyděšeně a zoufale. Nic ho nenapadalo, a chtěl se zachovat tak, jak to dělal pokaždé. Chtěl říct, že to je směšné, ale když přemýšlel dál, nenašel žádná slova, kterými by to mohl vyjádřit.

Až za dlouho Chu Wanning zasípal: „... Mám špatnou povahu.“

„Na mně jsi moc hodný.“

„Jsem, jsem starý.“

„Vypadáš mladší než já.“

Chu Wanning už byl zahnaný do kouta. Bezmocně namítl: „Jsem tak ošklivý...“

Teď se zarazil Mo Ran. S vyvalenýma očima zíral na toho neuvěřitelně pohledného muže před sebou. Nešlo mu na rozum, jak se někdo, tak pěkný může stydět za to, jak vypadá.

Když viděl, že ztichl, srdce se mu sevřelo ještě víc. Sklonil hlavu a řekl: „Já nejsem hezký.“

„Ne tak hezký jako ty.“

Když to zamumlal, ucítil, jak ho cizí horká ruka vzala za bradu. Slyšel Mo Ranův vzdech, ještě lehčí než měsíční svit dnešní noci.

„Chceš se mi podívat do očí?“

„Do očí...?“

Mo Ranovy oči byly měkké a odrážela se v nich postava muže v bílém.

Řekl: „Vidíš to? To je ten nejkrásnější člověk na světě.“

Chu Wanning na něj mlčky zíral. Ačkoli v jeho srdci právě zuřila bouře, jeho ledově chladná tvář postrádala jakýkoli výraz.

Mo Ran sevřel upocenou ruku a tiše zopakoval: „Miluju tě.“

Chu Wanning měl pocit jako by do něj bodal dýkou. Ruce se mu znovu roztřáslly. Pak svěsil hlavu. To „miluji tě“ byla ta ostrá dýka, která ho bodala přímo do srdce. Krev mu vřela v žilách a on s tím nedokázal nic dělat. Zrudly mu oči. Čekal příliš dlouho a nevěděl, jak se má správně zachovat. Byl tak napjatý, že se téměř rozplakal. Řekl: „Tohle pro mě není dobré. Já... Nikdo mě ještě nikdy neměl rád.“

Nikdo mě ještě nikdy neměl rád.

Nikdo nikdy nebyl šťastný ani pyšný kvůli tomu, že mě má.

Třicet dva let.

Nikdo mě neměl rád.

Když to Mo Ran slyšel, zadíval se na muže před sebou, který tam seděl se svěšenou hlavou a styděl se jenom ukázat svůj obličej. Zmocnila se ho taková bolest, jako by mu puklo srdce a všechny kosti se mu rozdrotily.

To byl poklad, který polovinu života nechal zahrabaný ve smetí.

Cítil takovou bolest, že vůbec netušil, co by měl říkat.

Nakonec jen nemotorně držel Chu Wanninga za ruku a pořád dokola kýval: „Ano, ano.“

Někdo tě měl rád. Já tě mám rád.

Někdo o tebe stojí, někdo po tobě moc touží, tak přestaň být tak nesebevědomý, tak bázlivý, tak hloupý, přestaň se sebou zacházet, jako kdybys za nic nestál. Pitomče.

Blbej Chu Wanningu.

Miluju tě.

Až po dlouhé době se Mo Ran zeptal: „A co ty?“

„... Cože?“

Mo Ran sklopil oči, řasy se zatřepaly.

„Jsem... jsem strašně hloupý, nic nevím, nic neumím, jsem nespolehlivý, já... udělal jsem spoustu neodpustitelných chyb.“

Zarazil se a zašeptal: „Mohl bys mě mít rád?“

Chu Wanning konečně zvedl hlavu, ale když slyšel, co to povídá, zahleděl se mu do očí a zmocnil se ho neklid. Někde sebral dost síly, aby odvrátil obličej a odstrčil mu ruku.

Nekývl ani nezavrtěl hlavou.

Nepřišel žádný souhlas ani odmítnutí. Viděl však, jak Chu Wanningovi zrudly uši, a rudl dál, až jeho šíje připomínala rozvíjející se květ.

„Ten váček...“

„Neříkej to,“ zaprosil Chu Wanning tiše a už měl červený celý obličej. „Neříkej to.“

Když Mo Ran viděl Chu Wanningovy rozpaky, tak velké, že se bojí na něj jen podívat, v očích se mu zatřpytilo světlo i ponuré stíny, jako když měsíc zasvítí na neklidnou vodní hladinu.

Sedl si a znovu vzal Chu Wanninga za ruku. Pevně svíral jeho dlouhé, jemné prsty, tak jak je ještě nikdy nedržel. Jejich prsty se propletly a dlaně se přitiskly jedna na druhou.

Chu Wanning se díval jinam a obličej mu pokrýval ruměnc.

Když Chu Wanninga držel za ruku, po dlouhé době poznal pravdu a těžce se s ní smiřoval.

Chu Wanning... ho miloval také.

Konečně tomu rozuměl.

180. kapitola - Místře, proč jsem vás zklamal?

Pro Chu Wanninga to bylo poprvé, kdy se jeho dlaň dotýkala Mo Ranovy dlaně, kdy měl prsty propletené s jeho prsty.

Cítil, že to úplně stačí, že je toho skoro moc. Mo Ran se naštěstí už ani nepohnul. Jinak by byl schopný seskočit sto stop dolů vzduchem a utéct někam pryč.

To je dobré.

Pro Mo Rana to nebylo poprvé, kdy tiskl svou dlaň na Chu Wanningovu, kdy se jejich prsty propletly.

Cítil, že to nestačí, že je to málo, ale naštěstí se nepokusil o nic dalšího. Jinak by ho to nutilo, aby ho vzal za obě ruce, zlíbal ho a pak od něj chtěl ještě víc, chtěl by znovu poznat jeho chuť.

To je zlé.

Navíc bylo Mo Ranovi jasné, že Chu Wanning se chystá vzít do zaječích.

Když doletěli zpátky na zem, Chu Wanning se otočil a bez jediného slova se dal do běhu. Po dvou krocích si uvědomil, že jeho odchod je až příliš rychlý a okamžitě zpomalil.

Po dalších dvou krocích zjistil, že Mo Ran jde za ním. Pocítil stud a úzkost. Znovu přidal do kroku.

Mo Ran sledoval, jak rázuje kupředu, srdce se mu sevřelo a zabořilo, bylo zároveň horoucí i zjihlé.

Když zpozoroval, že se Chu Wanning blíží k mohutnému stromu, varovně vykřikl: „Pozor!“
„Bum!“

Udeřil se o strom.

Mo Ran k němu přispěchal a zeptal se: „Bolí to? Podívám se.“

Chu Wanning si položil ruku na čelo, ale mlčel. Po chvíli se dal zase do chůze.

Mo Ran ho chtěl následovat, ale uslyšel: „Nechod' za mnou.“

„Já ... já se musím vrátit a trochu si odpočinout. Ty zůstaň na čerstvém vzduchu a až trochu vychladneš, přijď.“

Vychladnout?

Mo Ran se usmál. Jak má vychladnout?

Wanningu, držel jsem tě za ruku, moje srdce je rozpálené žárem.

Přesto poslechl a dál za ním nešel. Zůstal stát v chladném měsíčním světle a díval se, jak Chu Wanning mizí za zdí. Došel ke stromu, do kterého Chu Wanning narazil. Pak se opřel čelem o kmen.

Zavřel oči.

Chu Wanning...

... ho má rád.

Sypou se květy, jako by na ostrově začalo jaro. Vysoko na nebi mezi oblaky září jasný měsíc. Valí se temný příliv a obloha světlá.

Ať už je svět kolem sebekrásnější, nic se nevyrovná tomu, že ho má Chu Wanning rád.

Přestože mu schází výmluvnost i nadání, je teď jeho srdce zaplavené přívalem pocitů a myšlenek. Láska dokáže proměnit takový kus dřeva jako je Mo Ran v básníka. Chu Wanning ho má rád. Chu Wannig ho má rád!

Přitiskl čelo k drsné kůře, chtěl být klidný, chtěl to vydržet, chtěl vychladnout, chtěl...

Ne, nemůžu.

Chvěla se mu zavřená víčka, na řasách se leskla něžnost a opojná radost. Koutky úst se vyklenuly, dolíčky v jeho tvářích byly hlubší a hlubší, na jazyku cítil takovou sladkost, jako by měl ústa plná medu.

Chu Wanning ho má rád.

Má ho rád.

On... ten, kterého zbožňuje až k zbláznění, ten nejúžasnější člověk na světě, ten, koho chce držet v náruči, třeba až do smrti, Chu Wanning... ten Chu Wanning...

Vznešený Taxian Jun, učený mistr Mo světa kultivace stál uprostřed liduprázdné bílé písčiny a nad hlavou mu vítr šelestil s listy. Měl zavřené oči a skloněnou hlavu. Ramena se mu třásla, jak se smál.

Protože Chu Wanning ho má rád i svištění větru je rozkošné, i hukot vln je nádherný.

Chu Wanning ho má rád.

Sklopil oči a rozesmál se, smál se a zároveň plakal.

Šklebil se jako šílenec a po tváři mu stékaly slzy. Bylo to nádherné, ale srdce ho bolelo.

Chu Wanning...

Má ho rád.

Od doby, kdy odjeli z Motýlího města, si tajně schovával pramínky jejich vlasů.

Má ho rád.

Najednou chtěl vědět, jak dlouho Chu Wanning stál za ním, tiše ho doprovázel a čekal. Čekal, až se otočí, čekal, až k němu natáhne ruce, čekal až se k němu obrátí a pochopí.

Jak dlouho Chu Wanning čekal?

Tento život, minulý život.

Je to dohromady dvacet let?

Je to víc než dvacet let.

Mo Weiyu už prohlédl všechny klamy a šalby a pochopil, že tím, co má na světě tu největší cenu, je čas.

Měl moc a sílu, vlastně byl téměř všemocný. Všechny představitelné poklady, vzácnosti a krásy světa se k němu jen hrnuly. Ale čas, který se valil pryč jako říční proud, se nikdy nedal dohnat a vrátit.

Když za vás někdo chce zaplatit deset tisíc zlatých prutů, je to chtíč.

Když vám chce někdo obětovat slibnou budoucnost, je to láska.

A co je to, když vám někdo chce dát dvacet let života, vyměnit za vás svá nejlepší léta, která na vás pročeká?

Nechce za to nic, ani se nezajímá o výsledek.

To je hloupost.

To je strašná, příšerná, nebetyčná hloupost.

Mo Ranovi se sevřelo hrdlo, na jazyku pocítil vzlínající hořkost a pomyslel si .

Chu Wanningu, ty si opravdu... zoufale blbej.

Proč? Jak se to mohlo stát?

Jak jsem mohl já Mo Ran... z tebe udělat někoho takového.

Ty jsi ten nejúžasnější, nejlepší člověk na světě, a já?

Jeho ruce byly od krve a jeho smrti nikdo nelitoval. Deseti tisíce lidí ho proklínaly, aby se už víckrát nenarodil.

Týral jsem tě, nenáviděl tě, zklamal tě a zabil tě.

Nemáš ani tušení, co jsem udělal.

Vůbec nic nevíš!

Mo Ran obejmul strom a jeho vzlykání odnášel naříkající mořský vítr.

Co to udělal.

Přímo před Chu Wanningovým očima usiloval o přízeň někoho jiného.

Přímo před Chu Wanningovým zastřeným očima se obracel k někomu jinému.

Ve snové vidině, tehdy v jezeře Jincheng Chu Wanningovi řekl: „Shi Meii, mám tě rád.“

Zabodával do Chu Wanningova srdce nůž!

A co Chu Wanning?

Byl tichý jako skála, nic se nezměnilo, ani s nožem zabodnutým v srdci. Dělal, jako by se nic nestalo, staral se o něj, odpustil mu, doprovázel ho.

Až do smrti.

... až do smrti.

Smál se a naříkal, tam, o samotě ve svitu měsíce. Nikdo jeho šílenství neviděl.

Za celé dva životy Mo Ranovi nikdy neodhalil, co si skutečně myslí, ani když umíral. Ten hrdý a odvážný člověk celou dobu skromně tajil, že se do někoho zamiloval.

Pro tu osobu udělal úplně všechno, ale jen dlouho a marně čekal. Jistě si dobře uvědomoval, že ten druhý o něj nestojí. Věděl, že ten druhý ho nikdy milovat nebude a rozhodl se, že o tom před ním pomlčí, nebude ho obtěžovat a nebude s tím trápit ostatní.

Rozhodl se odložit svou důstojnost.

V minulém životě, když umíral, řekl jedinou věc.

V tomto životě se mu vyznal. A Chu Wanning, takový dobrý člověk, takový hrdý člověk řekne jen: „Tohle pro mě není dobré. Nikdo mě ještě nikdy neměl rád.“

Taxian June... Mo Weiyu... Cos... cos to udělal.

Co jsi to udělal!

Byl jsi slepý, nebo jsi měl v hlavě hnůj?

Jak to, že ti to nedošlo? Jak jsi mohl svého milovaného tak zklamat?

Chu Wanning ležel v posteli, závěs zatažený. Světlo venku viděl jako v mlze.

Obličej měl rozpálený a srdce mu zběsile tlouklo. Byl ztracený v myšlenkách, a ty se plynuly jen pomalu.

Ve srovnání s tím mužem venku, který se kvůli své temné minulosti nedokázal ani radovat, byl Chu Wanning nevinný a nezkušený.

Roztáhl prsty a udiveně si prohlížel své ruce, aby nakonec zjistil že jednu ruku přitiskl dlaní na druhou, přesně tak, jak ho držel Mo Ran.

Chu Wanninga samotného ohromilo, co to dělá. Zrozpačitěl a potom se rozčlil. Zlobil se sám na sebe za to, že v něm zanechal tak silný dojem.

Je úplně na nic!

Uvolnil ruce a pak levou plesknul tu pravou.

„Skříp.“

Dveře se otevřely a dovnitř, společně se závanem větru, vpadl Mo Ran.

Chu Wanning se otočil a začal předstírat, že spí. Uslyšel, jak vešel a jde si lehnout. Jeho vysoká postava zaclonila světlo svíčky. I přes závěs viděl, jak se světlo ztlumilo. Mo Ran vrhal na jeho lůžko stín, který ho lekal, ze kterého se mu úžil dech.

„Mistře, vy už jste usnul?“

Mo Ran mluvil velmi měkce, ale kdo ví proč, se mu do hlasu vloudilo zachraptění, jako by měl ústa plná nahořklé mořské soli.

Chu Wanning neodpověděl.

Mo Ran stál chvíli na místě a pak se začal krást blíž, potichu, jako by měl strach, že Chu Wanninga vzbudí. Pak si spořádaně lehl na podlahu stejně jako včera a sfouknul svíčku.

V pokoji byla hned hrozná tma, která se bez zářivých kouzelných motýlů a květů haitangu zdála ještě temnější než včera v noci. V takové tmě bývají lidé roztřesení, smysly vydrážděné, celí vyděšení z toho, co se může v té temnotě stát, nebo celí nedočkaví na to, co se v té temnotě stane.

Nicméně Mo Ran neudělal nic. On, který se proslavil návštěvami nevěstince, je najednou neohrabaný, opatrný, citlivý a uctivý.

Lehl si úplně oblečený.

Chu Wanning si oddechl, ale zároveň se cítil zklamáný, ale než se mohl za své zklamání začít stydět, uslyšel, jak Mo Ran vstává ze země. Závěs se pohnul, jak ho nadzvedl.

Chu Wanningovi vyskočilo srdce až do krku. Ani se nehnul. Byl stočený do klubíčka, jako by spal a ze všech sil se snažil ovládnout svůj dech a doufal, že si ničeho nevšimne.

Netušil, proč Mo Ran vstal.

Nikdy neměl kultivačního partnera, nikdy neporušil kruh čistoty. Všechno, co věděl o děláni mraků a deště, o sexu, pocházelo z těch divných a nesmyslných snů.

Byl jako člověk, který ještě nikdy nebyl ve vodě. Vysoké vlny ho lekají víc, než by si sám přál. Raději by si našel nějaký malý rybníček, kde mu bude voda sahat tak po pás. Kdyby mu řekli, že má přeplavat mohutný tok, bude se bát, že ho strhne vír a utopí se.

Začal se najednou moc bát toho, co chce Mo Ran udělat.

Nevěděl, zda to bylo kvůli tomu, že Mo Ran postřehl jeho chvění, nebo slyšel, jak mu hlasitě bije srdce. Mo Ran jen chvíli tiše stál, pak se sklonil...

Jeho tělo se k němu přiblížilo tolik, že Chu Wanning téměř cítil žár a nebezpečí, které z něj sálá. Jako by na něj chtěl přitisknout svou horkou hrud'

Chvíli se nad ním nakláněl, díval se na něj, potom si zastrčil pramínek vlasů, který mu spadl ze spánku za ucho. Ozvalo se zašustění ložního prádla. Přetáhl přes něj příkrývku.

Chu Wanning se trochu uvolnil. Cítil se spokojeně i nespokojeně zároveň. Vypadá to, že Mo Ran je přece jenom slušný...

Slovo „člověk“ mu ještě znělo myslí, když k němu slušný Mo Ran znovu sklonil hlavu. Chu Wanning ještě stačil ucítit teplo na své tváři, než mu hlava se zaduněním vybuchla a na pobřežní balvany se začaly sypat tisíce sněhových vloček.

Mo Ranův pach ho ovíjel, ponoukal a mučil.

Líbá ho na tvář.

Kolik lidí se vydrží dívat na spící tváře svých milovaných, na jejich zkřížené paže a jen je přikrýt, popřát dobrou noc a víc už nic.

Mo Weiyu už vyčerpал všechno své sebeovládání i svou trpělivost. Řetěz, který ho držel, se mu zarýval hluboko do jeho toužícího masa, škrtil, ale přesto si dopřál ten něžný polibek.

Krev mu burácela v žilách. Ubohý Yuheng noční oblohy byl moudrý a mocný muž. Celý život byl rozvážný a klidný, statečný a velkorysý. Avšak teď, když cítí Mo Weiyuův horký dech, hoří mu tváře a potí se mu ruce.

Srdce tlouklo tak rychle, jako by mu už ani nepatřilo. Svět najednou ztrácel obrysy, jako by se měl rozplynout a zmizet. Zároveň cítil někde dole v břiše horkost, jako by mu tam začal hořet oheň a před očima se mu míhala barevná světla. Ve svém omámení si byl schopný uvědomit jedinou věc.

Mo Ran ho líbá.

I když jen na tvář.

Na jiné věci, například na to, jak dlouho ho Mo Ran líbá, nedokázal vůbec myslet. Prsty pod příkrývkou pevně sevřel, na těle se mu perlil pot. Oční víčka se mu zachvívala...

Naštěstí byla opravdu tma a on se nemohl ubránit tomu, aby stále nepřemýšlel o tom, jestli si Mo Ran chvění jeho víček a řas nevšiml.

Naštěstí měl Chu Wanning tak rozpálený obličej a byl tak zmámený, že neucítil horkou slzu, která skanula z Mo Ranovy tváře na tu jeho a potom mu pomalu stekla po šíji.

